
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa

3	Uvodnik
5	Iz provincialata
7	Iz našega reda
15	Obvestila
17	Iz naših samostanov
24	Iz naših misijonov
27	Odmevi
32	Iz naše preteklosti
34	In naj molijo za rajne
38	Statistika verske prakse

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
leto LII

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: p. Matei Senteş, prov. tajnik
Prelom in priprava za tisk: p. mag. Tomaž Majcen
Odgovarja: p. Milan Kos, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik
Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Dragi bratje in sestre, trpeči in vstali Gospod naj vam da mir!

Obeležitev osemstoletnice vtisnjenja ran na rokah, na nogah in na strani Frančiška Asiškega ima veliko globlji pomen, kot si lahko predstavljamo. Zelo malo svetnikov je doživelo to posebno razodetje Božjega delovanja. Ran oziroma stigem ne smemo razumeti ne kot preprostega »čudeža« (skorajda ob koncu svetnikovega življenja) niti kot znamenja križev, ki jih moramo vsi nositi skozi svoje življenje. Gotovo je vtisnjenje ran vzvišen jezik Božje ljubezni do človeka. Toda njegov pomen ni nič drugega kot možnost, ki jo imamo vsi, da se poistovetimo s Kristusom in živimo v njem. To je asimilacija, ki je ne moremo improvizirati, ampak je »nadaljevanje« celotnega življenja, ki je obrnjeno k Očetu, odprto Svetemu Duhu in živeto v Kristusu, z njim in v njem. Križ in s tem stigmati (ki niso nič drugega kot znamenje križa) ne predstavljajo samo ali predvsem težav in trpljenja življenja, ampak Kristusa samega. V Kristusu najdemo smisel in »način« svojega življenja, znotraj tega smisla (ki je »poln« smisel) pa najdemo odgovor za sprejemanje težav in celo bolj bolečih stvari.

*Generalni minister
p. Carlos A. Trovarelli OFM Conv*

Tudi mi se v teh postnih dneh še posebej ustavljamo ob križu in razmišljamo o Jezusovem trpljenju. Trpljenju, ki ga velikokrat ne znamo doumeti, še manj pa razumeti. To je trpljenje, ki ga povzroča človek – jaz, ti in mi. Kdo je Kristusu naložil težo križa, kdo ga biča, kdo ovija glavo s trnjem, kdo hladnokrvno zabija žeblje v razbolelo telo? Vsak dan znova. Bolečina ne pojenja. Njegovo srce krvavi.

Stopamo pred oltar. Z obžalovanjem: Oprosti, Jezus, ker tolikokrat brez pomisleka obsodimo brata – človeka; ker tolikokrat godrnjamo in negujemo ob naloženih bremenih življenja; ker marsikdaj drugim privoščimo stisko; ker se obrnemo stran in ne pomagamo, kjer bi lahko; ker zaradi svoje sebičnosti večkrat ne vidimo stiske drugih; ker nekaterim enostavno nočemo pomagati in ker smo premnogokrat gluhi za tvoje tiho in vztrajno prigovarjanje ...

Pa vendar nas je On postavil za svoje pričevalce. Kljub našim človeškim slabostim, kljub našim nenehnim padcem, kljub neposlušnosti, kljub naši nesposobnosti biti popoln. Nalaga nam, da Ga oznanjamo tam, kjer smo. »Če nas Bog ne bi potreboval tam, kjer smo, nas ne bi postavil tja« (P. Claudel). Kajti po trpljenju pride vstajenje, ki bo izpolnilo naša pričakovanja, zagrnilo sence dvoma in nas potrdilo v žarenju in hrepenenju.

Da pa bi se moglo izpolniti naše pričakovanje, se moramo po vzoru sv. Frančiška Bogu popolnoma prepustiti. Kaj Gospod želi od mene? Tako kot je to storil sv. Frančišek pred 800 leti in zgolj zaupal. Hotel je čutiti s trpečim Kristusom in z vsemi trpečimi ljudmi. Jezusov pogled s križa ga je zaznamoval. Spremenil je svoje življenje in ta sprememba je kmalu obrodila sadove.

In tako kot si je sv. Frančišek prizadeval, da bi bil Jezusu podoben zaradi ljubezni, s katero nas Bog ljubi, smo k mizi ljubezni povabljeni tudi mi. Z vso svojo človeškostjo, z vsemi svojimi

napakami. On nas pričakuje, čeprav ga naše rane bolijo; sprejema nas, čeprav ga prizadene mo; ljubi nas, čeprav v svoji zaslepljenosti tega velikokrat ne vidimo. Še več, za nas je daroval svoje življenje. Odložimo razum in se prepustimo Njemu, kot je to storil sv. Frančišek.

Bodimo tudi mi pričevalci Jezusovega vstajenja in ne le trpljenja. Oznanjajmo veselo oznanilo in se zahvaljujmo, kajti Ljubezen je nad vsem! Blagoslovljen in milosti poln velikonočni čas vam želim!

p. Milan Kos
prov. minister

IZ PROVINCIALATA

XVIII. seja prov. defnitorija

XVIII. redna seja provincialnega defnitorija je bila 13. decembra 2023 v minoritskem samostanu bl. Antona M. Slomška

1. Uvodno molitev je pripravil p. Matei Senteš.
2. Sprejet in potrjen je bil zapisnik XVII. redne seje prov. defnitorija.
3. Prov. defnitorij se je srečal z brati tamkajšnjega samostana. Predstavili so življenje in delo, ki je dobilo nove moči v p. Martinu Gašpariču.
4. Nadaljevali smo razpravo prejšnje seje prov. defnitorija o delu za nove duhovne poklice. Prov. asistent za duhovne poklice br. Robert Horvat naj s sodelavci v februarju 2024 v domu duhovnih vaj pri Sveti Trojici organizira srečanje ministrantov naših župnij ter mladih.
5. Prov. minister p. Milan Kos je predstavil pismo Kristjana Ahčina, ki želi začeti kandidaturo pri nas.
6. Letno srečanje prov. defnitorija in gvardijanov bo potekalo 23. in 24. januarja 2024 v Olimju. Prov. defnitorij je pripravil vsebino srečanja. 24. januarja bodo navzoči tudi vsi samostanski ekonomski.
7. Permanentna vzgoja bratov do 30 let slovesnih zaobljub in duhovništva bo potekala v Olimju od 4. do 8. februarja 2024. Zadnji dan bo hkrati provincialni dan, na katerega so povabljeni vsi bratje.

8. Razno: Naslednja seja prov. defnitorija bo 24. januarja 2024 v Olimju.

XIX. seja prov. defnitorija

XIX. redna seja provincialnega defnitorija je bila 24. januarja 2024 v minoritskem samostanu bl. Antona M. Slomška.

1. Sprejet in potrjen je bil zapisnik XVIII. redne seje prov. defnitorija.
2. Prov. vikar in odgovorni za permanentno vzgojo p. Janez Šamperl je predstavil predlog vsebine permanentne vzgoje za brate do 30 let slovesnih zaobljub.
3. Finančne obveznosti do generalne kurije v letu 2024 – razprava in sprejem predlagane vsote.
4. Minoritskemu samostanu sv. Frančiška v Piranu smo odobrili finančno pomoč za dokončanje nadstreška (možnost poletne kuhinje) v meditativnem parku. Obnovitvena dela v samostanu, ki so trajala kar nekaj let, bodo dokončana do junija 2024. Na praznik sv. Antona Padovanskega bo tudi zahvalna slovesnost v ta namen.
5. Defnitorija slovenske in hrvaške province bosta imela skupno sejo februarja 2024.
6. Refleksija srečanja prov. defnitorija, gvardijanov in samostanskih ekonomov. Srečanje je bilo dobro pripravljeno. Gen. asistent CEF-a p. Igor

Salmič je v uvodnem razmišljanju lepo predstavil vlogo predstojnika na podlagi svetopisemskega odlomka (pot dveh učencev v Emavs). Poročila so bila skrbno pripravljena, na podlagi teh je sledil kvaliteten pogovor o naših redovnih zaobljubah in bratskem življenju po samostanih. Gotovo so pohvale vredne določene prakse po samostanih glede skrbi za duhovno in bratsko življenje. Glede samostanskih ekonomij je vredno pohvaliti ekonome za njihov trud in delo. Vsekakor je potreben nenehen trud in prizadevanje vseh bratov, da iskreno in razvidno prikazujejo poslovanje.

7. Iz poročil je razvidno, kdaj in kje bodo bratje opravili letne duhovne vaje.

Olimje: p. Janko Gašparič, p. Franc Meško, p. Matei Senteš, p. Andrej Sotler, p. Ernest Benko, p. Jože Lampret, p. Klemen Slapšak, p. Benjamin Mlakar, p. Vladimir Rufin Predikaka, p. Emil Križan, p. Vito Muhič, Roman Tkauc.

Nazarje: p. Slavko Stermšek, br. Jože Stojin.

Brezje: p. Andrej Feguš, br. Franc Svetličič, p. Martin Gašparič.

Assisi: p. Milan Kos, p. Marjan Vogrin, p. Danilo Holc, br. Robert Horvat, p. Jože Petek, p. Franc Murko.

Celje - Sv. Jožef: p. Andrej Mohorčič.

Osebn: p. Tarzicij Kolenko, p. Janez Kurbus, p. Toni Brinjovc, p. Janez Šamperl.

XX. seja prov. definitorija

XX. redna seja provincialnega definitorija je bila 15. marca 2024 v minoritskem samostanu na Ptujski Gori.

1. Uvodno molitev je pripravil prov. vikar p. Janez Šamperl.

2. Sprejet in potrjen je bil zapisnik XIX. redne seje prov. definitorija.

3. Pogovor s p. Tarzicijem Kolenkom. Sprejeta je bila odločitev, da se bo v aprilu 2024 preselil v minoritski samostan sv. Petra in Pavla na Ptuj.

4. Srečali smo se z brati minoritskega samostana na Ptujski Gori. Predstavili so nam življenje in delo bratstva. Tudi v zimskem času in v teh spomladanskih dneh imajo veliko romarjev. Kot pozitivno vidijo odločitev, da so ves čas ohranili nedeljsko popoldansko mašo. Še vedno poteka umestitev dvigala v samostanu za njihove potrebe. V tem času se je tudi investicija zelo podražila.

5. Sprejet je bil predlog vzgojne komisije, da bo za brate nad 30 let slovesnih zaobljub potekala permanentna vzgoja od 2. do 5. junija 2024 v Olimju. Osnutke za samostanske kapitlje v letih 2024–2025 bo pripravil p. Anton Borovnjak. Njihova vsebina bo naša formacija v liturgiji.

6. Srečanje bratov slovenske in hrvaške province bo 24. aprila 2024 v Olimju.

7. Razno:

Naslednja seja prov. definitorija bo 26. aprila 2024.

P. Matei Senteš,
tajnik province

IZ NAŠEGA REDA

Sv. Bonaventura – glas, ki je pomemben še danes
Pismo generalnih ministrov prvega reda in tretjega
regularnega reda ob 750-letnici smrti sv. Bonaven-
tura

2. februar 2024 (svečnica)

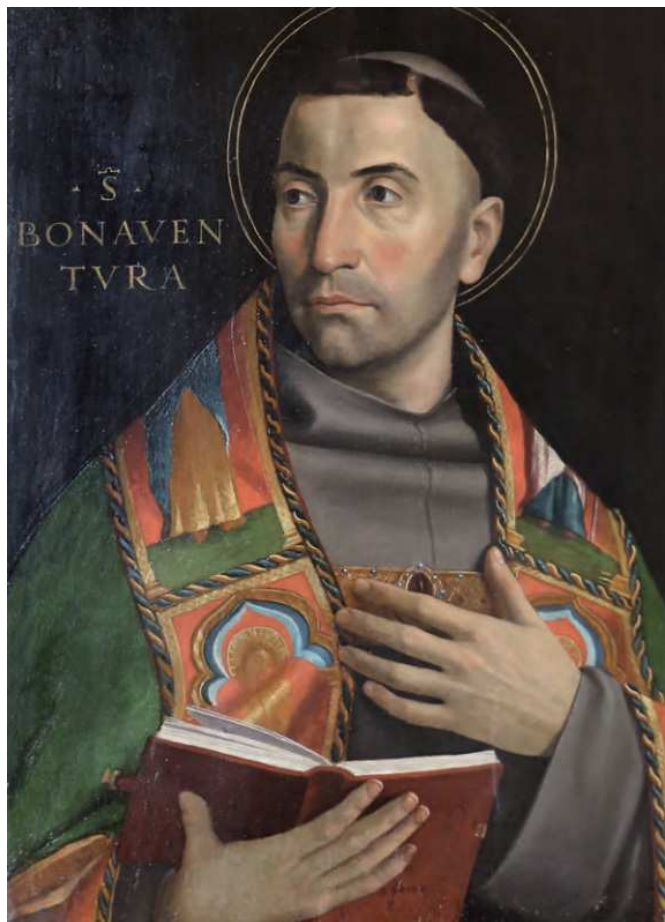
Vsem bratom
Frančiškovega prvega reda
in tretjega regularnega reda
ter vsem bratom in sestram
Frančiškove družine!

750. obletnica smrti serafskega učenjaka (umrl je 15. julija 1274) nam ponuja priložnost, da se ne le spomnimo in praznujemo službo, ki jo je opravljal za red in celotno Cerkev, ampak ga tudi ponovno predstavimo kot dar, ki v današnjem času še vedno velja.

Med obiskom mednarodne konference leta 1974, ki je praznovala 700. obletnico smrti, je papež Pavel VI. priporočil sv. Bonaventura »vsem otrokom Cerkve ... da bi z natančnim premišljevanjem njegovega sporočila postali učinkoviti pričevalci v Cerkvi in svetu«.

Zavedajoč se njegove pomembnosti, pa tudi tega, da ni vedno tako dobro poznan in cenjen, kot bi moral biti, in to celo znotraj naših lastnih krogov, želimo ponovno sprejeti povabilo papeža Pavla VI. z nekaterimi razmišljanji o njegovem življenju in sporočilu, prepričani, da bo to koristen dar za nas v Frančiškovem redu, da bi bolje živeli svojo zavezanost Cerkvi in svetu.

Ni lahko v nekaj vrsticah povzeti teološkega in frančiškovega bogastva, ki ga vsebuje devet knjig Opera omnia sv. Bonaventura. Zato smo se odločili izpostaviti nekatere vidike treh glavnih področij njegove dejavnosti v kronološkem zaporedju njihovega razvoja. Najprej je bil Bonaventura teolog na

univerzi v Parizu – do leta 1257, ko je zapustil to službo po izvolitvi za generalnega ministra reda. To službo je neprekinjeno opravljal do konca svojega življenja. Med časom, ko je prevzel ti dve odgovornosti, se je razkril tudi kot mistik – tretje področje njegove dejavnosti, ki je koristilo redu in Cerkvi. S tem je svojo izkušnjo Boga postavil v službo drugim, zlasti preko duhovnega vodstva.

To pismo nam daje tudi priložnost, da izrazimo svojo hvaležnost mnogim znanstvenikom, bratom in laikom, ki so se v zadnjih petdesetih letih s strastjo in vztrajnostjo posvečali tej veliki in kompleksni osebnosti teologa, redovnika in mistika. Tako ohranjajo živ spomin nanj in dokazujejo bogastvo ter relevantnost njegovega mišljenja.

Mojster teologije: z mislijo na poti k Bogu

Bonaventura se je rodil leta 1217 v Bagnoregiu, majhnem in zelo slikovitem mestecu v srednji Italiji,

nedaleč od Viterba. Leta 1235 je bil zaradi finančne situacije svojega očeta poslan v Pariz, da bi študiral svobodne umetnosti. Tam je spoznal red manjših bratov, ki se mu je pridružil leta 1243. Prosili so ga, naj v Parizu nadaljuje s celotnim akademskim študijem teologije, tako da je leta 1252/53 pridobil magisterij iz teologije na teološki ustanovi Frančiškovih bratov.

Njegova produktivnost v teologiji je bila obsežna. Omenimo le nekaj naslovov: štirje veliki obsežni deli Komentarja k Sentencam, Teološka vprašanja skupaj s Teološkimi pridigami, slavni besedili Potovanje duše k Bogu iz leta 1259 in tri serije univerzitetnih predavanj (Collationes), ki jih je imel v Parizu v zadnjih letih svojega življenja, med katerimi je najbolj znan gotovo Hexaameron. Vendar pa najbolj zanimivo delo, ki ponazarja njegovo teologijo, nedvomno ostaja Brevilokvij. Sestavljeno je bilo okoli leta 1257 kot teološka sinteza, ki jo je ponudil svojim študentom in vsem bratom. V tem delu Bonaventura poskuša »skrajšati« in narediti bolj dostopen opis načrta odrešenja, ki ga najdemo v Svetem pismu, ki je »izročen v spisih svetnikov in v spisih učiteljev na tako razpršen način« in ki je nevaren za začetnike kot »negotov in neurejen temen gozd«. ¹ Iz tega dela se spomnimo nekaterih pomembnih elementov njegove teologije.

Prvi vidik je povezan s strastnim pristopom k teologiji, ki zahteva nagnjenost k metodologiji: tisti, ki študirajo teologijo, morajo imeti disciplino uma, ki jo giblje zavzeta, strastna in goreča ljubezen. Tako je med dela, ki jih redovniki opravljajo, vključeno tudi intelektualno delo, ki je enako ali morda še bolj naporno in zahtevno kot ročno delo. V praksi gre za prehod od verodostojnega (tistega, kar veruje vera) k razumljivemu, podajanje razlogov zanj, saj bo šele tedaj ljubezen do tega, kar veruje, dosegla svoj vrhunec, razlog za pristajanje na vero.

¹ *Brevilokvij*, Prol. 6.5. Slovenski prevod: *Brevilokvij ali Teologija na kratko*. Uredil, prevedel in spremno študijo pripravil Jan Dominik Bogataj. Ljubljana: Teološka fakulteta, Brat Frančišek, 2021 (op. p.).

Ta prizadevanja so obremenjujoča in utrujajoča, saj je učitelj poklican »razodeti skrite reči«. Bonaventura napoveduje v prologu Brevilokvija, da »ta, ki se brani najprej naučiti osnov, nikdar ne bo mogel poznati ne pomena rečenega, in on, ki prezira črtko Svetega pisma, se nikoli ne bo povzpел do njegovih duhovnih pomenov«. ² Vse to bo mogoče le, če bodo »cilji in nameni« jasni in če se bomo lahko resno in zavzeto lotili razumevanja vere: »Tako bomo resnično spoznali tisto ljubezen, ki presega vse spoznanje, in tako bomo napolnjeni s polnostjo Božjo.« ³ Kajti teologija nam omogoča, da rastemo v dobroti in sprejmemo odrešenje: ut boni fiamus et salvemur. ⁴

Brevilokvij poudarja še en element Bonaventurove teologije: kristocentrizem. V sedmerokratni razdelitvi besedila, ki se začne s traktatom o »Enem in Trojnem« Bogu in doseže eshatološki povratek človeka k Bogu, je središče besedila zasedeno s Kristusom, učlovečeno Besedo. V tej perspektivi Kristus izstopa kot ključ do zgodovine odrešenja, »popolnost veselja«, vir naše preobrazbe. Krščansko življenje se razvija z vstopom z inteligenco in ljubeznijo v skrivnost zgodovine odrešenja, ki ima v Kristusu svojo končno logiko.

Samo skozi Kristusa lahko dosežemo inteligentno čudenje nad Bogom! V Bonaventurovi teologiji lahko nazadnje slišimo čustva Frančiška Asiškega, ki je izjavil: »Naj nočemo nič drugega, [...] kakor edinole [...] edini pravi Bog, ki je popolno dobro, vse dobro, celo dobro, resnično in najvišje dobro, ki je edini dober!« ⁵ Kot pravi sin Ubožca je Bonaventura razmišljal o Najvišjem kot o neskončni skrivnosti dobrega, ki se daje skozi Kristusa v vsaki okoliščini. Oče, veliki vir dobrega, v celoti in neskončno daje svojo božansko naravo svojemu ljubljenu Sinu, »srednji osebi« Trojice. V njunem vzajemnem dihu ljubezni sta združena v vezi Duha, »daru, iz katerega so bili dani vsi drugi darovi«.

² Prol. 6.1.

³ Prol. 4.

⁴ »Da postanemo dobri in se zveličamo.« Prol. 5.2.

⁵ *Nepotrjeno vodilo* 23.9; Lk 18,19.

Izraziti in plodovit trenutek Dobrega je ustvarjalno dejanje kozmosa, ki ostaja v stalnem širjenju, ne le v smislu narave, temveč tudi v smislu znanja. Bitje in spoznavanje razkrivata isti izvor in isti namen: polnost in razširitev Dobrega. Oba sta zapisana v »Knjigi stvarjenja« in ju lahko prebere inteligenca in ljubezen človeka, ki je poklican, da v vsem prepozna in ljubi Troedinega Boga. Prav to nas papež Frančišek spominja v *Laudato Si'*, eksplicitno ponovno predstavljajoč Bonaventura: »Odsev Trojstva je bilo mogoče prepoznati v naravi, [...] vsaka stvar nosi pravo trinitarično strukturo [...],⁶ iz česar – ponovno se sklicuje na svetnika iz Bagnoregia – naj bi izvirala »vesoljna sprava z vsemi stvarmi«. ⁷ In to je mogoče, ker je, kot pravi Bonaventura, »Božja Beseda [...] v vsaki stvari in zato vsaka stvar govori o Bogu«. ⁸

Človek je privilegirano odsevanje razmerja v Trojici, ki s pretočnim darom Svetega Duha dopolnjuje skrivnost, kot se kaže v celotnem vesolju. V tem antropološkem kontekstu Bonaventura kvalificira

⁶ *Laudato Si'* 239.

⁷ *Ibid.* 66.

⁸ *Komentar Knjige preroka Ezekiela*, c. 1 ad resp.

človeka kot »mikrokozmos«, ne le zato, ker je primerljiv z »makrokozmosom«, temveč tudi zato, ker je njegova izpolnitev ali, obratno, njegovo uničenje: kakovost človeškega življenja pogojuje kakovost okolja, v katerem živi. Papež Frančišek nas nenehno opominja na to, kliče vse, naj prisluhnejo krik, ki se dviga z zemlje in od ubogih. Kadarkoli spodbujamo »bratstvo in družbena prijateljstva« med ljudmi, spodbujamo tudi kakovost okolja na zemlji, jo branimo pred našim tekmovanjem in pohlepom.

Skratka, po Bonaventuru mora teološka inteligentnost postati izkušnja Boga in strast do tega sveta, kar nam omogoča, da v njem odkrijemo jasen znak Božje ljubezni.

Učitelj iz Bagnoregia nas močno izziva, kako občutljivi smo, ne le za Sveto pismo, temveč tudi za klic zemlje in klic ubogih, osvetljujoč našo inteligentnost in naše čustvovanje, da bi bili sposobni »razkriti skrite reči (Boga)« in biti darilo »vsem otrokom Cerkve« in svetu.

Minister reda: strasten voditelj

Pri približno štiridesetih letih, 2. februarja 1257, se je življenje sv. Bonaventura radikalno spremenilo. Med kapitljem, ki je bil obhajan v Rimu, v cerkvi Ara Coeli, kjer se je sestalo sto bratov, ki so zastopali triintrideset provinc reda, so bratje po predlogu odhajajočega generalnega ministra Janeza iz Parme izvolili brata, ki ni bil navzoč na kapitlju in je bil v Parizu: Bonaventura iz Bagnoregia.

Sv. Bonaventura se je od samega začetka zavedal bremena, ki ga bo moral nositi: vodenje 30.000–35.000 bratov, raztresenih po vsej Evropi, od Anglije do Mongolije/Kitajske in Severne Afrike. Takšna hitra rast, skupaj s kompleksno značilnostjo globoke kulturne raznolikosti v redu, je bila vir resne skrbi, ki jo je bilo treba nasloviti z veliko pozornostjo in strastjo. To je razvidno iz njegove prve okrožnice, ki jo je napisal takoj po izvolitvi aprila 1257. Poleg tega da je redovnike pozval k spreobrnjenju uma in srca v različnih vidikih življenja manjšin, je Bonaventura

želel, da se spomnijo svojega poklica znotraj Cerkve: »Biti ogledalo popolne svetosti.«⁹ Med različnimi pomanjkljivostmi, na katere je spomnil generalni minister v tem pismu, se ena občasno še vedno zdi veljavna: »Naj leni bratje delajo.«

Da bi še bolj obnovil kakovost življenja, je Bonaventura, spet na zahtevo generalnih kapitljev, napisal dve pomembni besedili. Prvo je bilo predstavljeno leta 1260 na kapitlju v Narbonni, ko je skupščina odobrila splošne konstitucije, v katerih je sestavljavec razvrstil in dopolnil mnoge dvoumne konstitucije, ki jih je red sprejemal od leta 1239 dalje. Na naslednjem kapitlju, ki je bil obhajan v Pisi leta 1263, so bratje dobro sprejeli in uradno potrdili drugo delo, ki ga je napisal Bonaventura: Velika in Mala legenda o sv. Frančišku – besedili, ki že od takrat ostajata za vse dokončna pripoved o Frančiškovi svetosti. S tema dvema deloma – enim pravnim in enim pripovednim – je Bonaventura redovnikom zagotovil dvojne in dopolnilne smernice: pravne norme, ki jih je treba upoštevati, in model življenja, ki ga je treba posnemati.

Opredelitev Bonaventura kot »drugega ustanovitelja reda«, čeprav pretirana, ima v sebi nekaj resnice. S svojo dolgotrajno dejavnostjo v vladanju je manjšim bratom prinesel dokončno identiteto in jasno potrdil dvoje: močno zavezanost evangelizaciji in pozorno zvestobo lastnemu klicu k majhnosti. Pri obeh vidikih je bila ključna referenčna točka figura sv. Frančiška: njegova svetost je bila zagotovilo. To Bonaventura veličastno napoveduje v prologu svoje Legende, kjer je Frančišek opredeljen kot »Božji glasnik, vreden Kristusove ljubezni in zgled za popolno sledenje Kristusu«.¹⁰ Skratka, kot generalni minister reda je pogumno in pametno prevzel zahtevno nalogo: varovati ideale prvih bratov in v to vključiti identiteto reda, ki se je razvila iz širokega in trdnega sodelovanja v pastoralni in kulturni dejavnosti za promocijo vere in krščanskega življenja.

Omeniti je treba še dve deli svetnika iz Bagnoregia.

⁹ Pismo 1.1 (*Opere di san Bonaventura: Opuscoli francescani*, vol. XIV/1, Rim, str. 113).

¹⁰ *Legenda maior* prol. 2.

Leta 1260 je sestavil Pravilo za novince, v katerem je med drugim tiste, ki so si želeli sprejeti življenje, spomnil, da je »prostovoljno uboštvo temelj celotne duhovne zgradbe«. Drugo besedilo je obsežna in bogata zbirka nedeljskih pridig in svetnikov (1267–68). Poleg tega da je prepoznal potrebo po bolj pripravljenih oznanjevalcih med brati, je Bonaventura sestavil bogato zbirko pridig, da bi jim pomagal pri njihovem služenju.

Ocenjuje se, da je Bonaventura med svojim mandatom kot generalni minister četrtno svojega časa preživel na potovanjih po ulicah Evrope. Njegova potovanja, na katerih je deloval kot animator in vodnik reda, so se končala 23. maja 1273, ko ga je Gregor X. imenoval za kardinala, škofa Albana, in ga prosil, naj se zavzame za pripravo II. koncila v Lyonu, ki naj bi ga praznovali maja naslednjega leta. Ob tej priložnosti je bil v Lyonu sklican izredni generalni kapitelj, da bi določil naslednika Bonaventura kot vodje reda. Izbran je bil Hieronim iz Ascolija, bodoči papež Nikolaj IV. Dva meseca kasneje, v nedeljskem jutru 15. julija, medtem ko je potekal koncil, je Bonaventura zapustil ta svet, da bi se pridružil Tistemu, ki ga je iskal z vsem srcem in umom. Njegov pogreb je bil naslednji dan. Akti koncila opisujejo to dogajanje z besedami: »Bonaventura je bil ljubljen tako od Boga kot tudi od vernikov,« in: »Vsi, ki so se srečali z njim v življenju, so ga globoko ljubili.«

Kot generalni minister nam je zapustil jasno in močno pričevanje: svojo strast do reda, ki mu je predal sveto spominjanje Frančiška kot končno mero zvestobe lastnemu poklicu majhnega in pastoralnemu poslanstvu.

V tem smislu nas Bonaventura kot »minister« vabi, da se vprašamo o svojem čutu pripadnosti redu, spodbuja nas, da ga živimo kot dar, prejet od Boga in kot zavezanost, ki jo je treba skupaj uresničiti v korist Cerkve in sveta.

Mistik ljubezni: čustvo, vrhunec znanja

Zgodovinsko je bil Bonaventura morda bolj znan

kot mistik kot pa minister in učitelj, in to do te mere, da ga je papež Leon XIII. imenoval »knez mistične teologije«. Res je, da za Bonaventura mistika izpolnjuje tako pot razuma, uporabljenega za vero, kot tudi občutek pripadnosti redu manjših bratov, ker je v obeh primerih cilj vedno isti: »okus« Boga. Na tej poti je referenčna točka, ki jo postavi Bonaventura, gotovo mistični dogodek stigem sv. Frančiška: »S serafskim žarom hrepenenja je bil dvignjen k Bogu in s svojim sladkim sočutjem je bil spremenjen v podobnost Tistega, ki je iz prekomerne ljubezni vztrajal, da je bil križan.«¹¹

Soočen z vprašanjem, kako naj bi nadaljevali, da bi bilo »doživetje Boga« možno, in izhajajoč iz lastnih izkušenj, Bonaventura ponuja osupljiv odgovor, ki ga predlaga ob koncu znanega besedila Potovanja duše k Bogu: »Če sprašujete, kako se te stvari zgodijo, sprašujete po milosti, ne po pouku, ne po razumevanju [...] ne po luči, temveč po ognju, ki nas popolnoma razplamti in nas pripelje k Bogu.«¹² Proces izhaja iz antropološke predpostavke: človek je »bitje želja (vir desideriorum)«, ki se po naravi nagiba k edinstvenemu in končnemu cilju, ki ga lahko izpolni le en sam: Bog. Bonaventura sam je bil človek želja: bodisi v svoji službi redu, akademskemu poučevanju ali oznanjevanju evangelija, vedno ga je premikala želja po kontemplaciji križanega Kristusa, končnega referenčnega okvira za razmišljanje in ljubezen do Boga. V njem samem je namreč korenina spoštovanja, ki naj bi vnela srce in um vsakega človeka: presežek ljubezni, s katerim je izbral, da bo križan. Obdan in nošen s to ljubeznijo človeka »vodi k Bogu«: »Z Jezusom križanim prehajamo s tega sveta k Očetu.«¹³ V tem potovanju čustvenega povratka, mistične pashe je Kristus sredstvo, središče ne le skrivnosti Trojice, ampak tudi dinamike človekovega srca v njegovi

želji po Bogu: On je edini Posrednik »za voditi ljudi nazaj k Bogu«.¹⁴

Iz teh namigov lahko razumemo, da je Bonaventurova mistika v bistvu relacijska, usmerjena proti Drugemu, torej na poti k Bogu, skozi človeško meso Tistega, ki je iz presežka ljubezni postal eden izmed nas, da bi nas združil z Bogom. Bonaventurova mistika se zato lahko primerja s potovanjem človeka, ki ga spremlja človeškost Kristusa kot edini način do Očeta. Posledično se v njegovi kristološki ponudbi mistične poti uresničujejo besede, s katerimi Frančišek Asiški odpira Nepotrjeno vodilo: »Vodilo in življenje teh bratov je v tem, da [...] se držijo nauka ter stopinj našega Gospoda Jezusa Kristusa,«¹⁵ tistega, ki je postal učlovečena Beseda in bil križan. V božični pridigi sta obe pojavnosti Kristusovega mesa postavljeni v popolno harmonijo: »Da bi popolnoma sklenil mir, je najzvestejši Posrednik najprej podaril sebe človeštvu ob rojstvu, nato pa se popolnoma daroval Bogu v imenu ljudi v trpljenju.« S tem ko vidi, veruje in se priklanja tej skrivnostni, učlovečeni in križani Ljubezni, se človekovo potovanje uresniči, oživi in ga podpre Sveti Duh: »Nihče je ne prejme, razen tisti, ki jo želi, niti je ne želi nihče, razen tisti, ki je v svojem najglobljem bitju vnet z ognjem Svetega Duha, ki ga je na zemljo poslal Kristus.«¹⁶

Vendar dar Duha, ki omogoča uresničitev mistične pashe, ne razbremeni človeka bremena potovanja, torej izkušnje Boga, ki jo išče in pripravlja skozi postopek, opravljen po stopnjah in v določenem vrstnem redu. Bonaventurova asketsko-mistična dela predstavljajo ponudbo metode, s katero je mogoče prakticirati željo in iskanje. Spomnimo se dveh besedil: Drevo življenja in O trojni poti. V prvem je v središču čustvena kontemplacija Kristusa,

11 Ibid. 13.2.

12 Potovanje duše k Bogu 7.6. Slovenski prevod: Potovanje duše k Bogu. Uvodne študije, prevod in opombe Silvester Novak. Ljubljana: Brat Frančišek, 1999 (op. p.).

13 Ibid.

14 Kako se različne umetnosti zvajajo na teologijo 23. Slovenski prevod: Kako se različne umetnosti zvajajo na teologijo. O trojni poti. Prevod in spremena beseda Nena Bobovnik. Ljubljana: Brat Frančišek, 2021 (op. p.).

15 Nepotrjeno vodilo 1.1.

16 Potovanje duše k Bogu 7.4.

razodetega na tistem drevesu življenja, ki je bil križ; v drugem pa meditacija o treh primerih človeške izkušnje, s katerimi okušamo mir (skozi očiščevanje želja), resnico (skozi razsvetlitev uma) in nazadnje ljubezen (skozi Duha, ki vname dušo, da jo združi s Križanim in zakonsko ljubeznijo Kristusa).

Bonaventura nas spominja, da je človek »bitje želja«, ki je klicano na potovanje proti Tistemu, ki vsemu daje edinstvenost, resnico in lepoto.

Toda ali nismo v tem vsakdanjem srečanju z Edinim, ki zadostuje samemu sebi, pogosto v nevarnosti, da bi bili zmoteni, torej odvrnjeni od Njega, da bi bili razpršeni med mnoge?

Kako pogosto doživimo to »raztresenost«, v kateri izgubimo Celoto, jo zamenjamo z deli?

Namesto tega nas Bonaventura opominja, da ima

vse pomen in vrednost, če nam pomaga doseči eno samo nujno stvar: »potovati k Bogu«. Ali ne bi moralo biti obhajanje 800. obletnice prejema stigem sv. Frančiška leta 2024 čas, da se spomnimo, kaj je bistveno in kaj nam lahko omogoči, da vse drugo pridobimo na nov in popoln način?

Sklep: tridelna Bonaventurova zapuščina

Bonaventurovo življenje se je končalo julija 1274; življenje, živeto z velikodušnostjo in strastjo na treh področjih, ki tudi danes predstavljajo sestavne dele našega redovniškega poklica, da bi jih »premišljevali z natančnostjo« – vabilo papeža Pavla VI., kot je navedeno zgoraj.

Kot mojster teologije nas Bonaventura uči poti razuma, ki jo ublaži modrost; pot, po kateri se lahko premikamo iz zmedene teme gozda h globljemu razumevanju naše vere (razsvetlitev), razkrivajoč »skrite stvari«. Kot minister reda nas spominja na našo zavezanost, da naše življenje postane pričevanje, ki ga animira pripravljenost za obnovitev (očiščenje), tako da lahko tudi v radikalno drugačnih časovnih in kulturnih okoliščinah naše življenje v majhnosti ostane »svetleče zrcalo svetosti«. Kot mistik nam kaže središče, iz katerega izvira in v katerem se izpolnjuje vse, in sicer križanega Kristusa, ki je s križa izlil » ogenj Svetega Duha«, s katerim dosežemo svoj končni cilj: »biti prenesen« in »preoblikovan v Boga«, Tistega, ki napolni vse stvari ter jih naredi dobre in lepe.

Mir in vse dobro.

fr. Massimo Fusarelli, OFM (generalni minister)

fr. Carlos Alberto Trovarelli, OFM Conv (generalni minister)

fr. Roberto Genuin, OFM Cap (generalni minister)

fr. Amando Trujillo Cano, TOR (generalni minister)

Zaupanje v Marijo

Frančiškova formacija – navdih (19. del)

»Po zgledu serafskega očeta in v skladu s tradicijo reda naj bratje izražajo sinovsko ljubezen do blažene Device Marije z liturgičnimi opravili, s pobožnimi vajami (rožni venec, frančiškovski rožni venec in druge krajevne oblike pobožnosti) ter z osebno molitvijo.« [1]

V mojem otroštvu je bila v mojem rojstnem mestu, v kulturnem domu, stalna galerija čudežnih Marijinih podob iz različnih svetišč. To je bilo nenavadno, saj v času komunističnega režima, ki je bil nenaklonjen vsakršnemu verskemu izražanju, takšnih predstavitev ni bilo organiziranih. Ob pogledu na podobe razstavljenih ikon nisem mogel razumeti, v čem se ena Božja Mati razlikuje od druge. Trajalo je nekaj let, preden sem spoznal, da me marijanske znamenitosti spominjajo na posebno navzočnost, skrb, pomoč in sporočilo, ki so ga ljudje prav v teh krajih prejeli od Matere našega Gospoda. Verjetno je k temu pripomoglo tudi to, da sem s starši hodil na romanja v različna svetišča in se o njih učil. Težava pa je bila v tem, da je priljubljena marijanska pobožnost, vsaj v moji regiji, zbrisala povezavo med njo in Bogom. Na splošno so po mojem mnenju blaženo Devico častili kot kraljico. Zdelo se mi je, da je marijanski kult osredotočen le nanjo, vendar brez jasnega sklicevanja na Kristusa. Zdelo se mi je, da ta pobožnost ni ustrezno opredelila Marijinega poslanstva v odnosu do Gospoda. Tako je Marijo predstavljala kot blagglasno, usmiljeno rešiteljico, ki posreduje za grešnike, ki jih hoče strogi in jezni Oče kaznovati. To je seveda v mojih mladostnih občutkih postavljalo samega Boga v ne preveč dobro luč. Trajalo je nekaj časa, da sem uredil svoj odnos do blažene Matere, k čemur je nedvomno pripomogel osebni študij različnih marioloških knjig.

Razumem, da ima vsak od nas svojo zgodbo o spoznavanju in prijateljstvu z Brezmadežno. Te osebne spomine pišem zato, da bi se vsak bralec

lahko vprašal: Ali imam odnos z Materjo našega Gospoda? Kako je ta odnos videti, kako se razvija in iz česa je sestavljen? Ali sem marijanski brat? Ali sem očaran nad Marijo in ali delim izkušnjo njene navzočnosti v svojem življenju?

Kadar nas v življenju navdihuje Immaculata, lahko govorimo o marijanski duhovnosti. Postane nam ne le vzornica, temveč tudi spremljevalka na naši poti. Podvrženi smo njenemu vplivu. Marijanska duhovnost torej ni omejena le na pobožnost, to je čaščenje Matere, ampak pomeni, da je osebna molitev način približevanja njej. Z drugimi besedami, oseba, ki se ji izroča, se ne ustavi samo pri zunanjih verskih dejanjih, ampak skuša posnemati njeno pot, njeno življenje, njeno mišljenje, njeno odprtost za Besedo [2]. Ko človek razvije odnos z njo, lahko izkusi njeno ljubezen. Zaupanje je torej odgovor na Materino ljubezen. Na poti razvoja duhovnega življenja globlje spoznavamo sebe in tako doživljamo, da smo šibki in grešni, ter »čutimo okus« križa življenja, ki se nas dotika v različnih okoliščinah. Potrebujemo njegovo navzočnost in posebno podporo, da ne bi »usahneli« v odnosu z Gospodom. Kot apostol Janez na Golgoti sprejmimo oporoko križa in vnesimo Kristusovo Mater v vse v svojem življenju. Na ta način vzamemo Marijo s seboj [3].

O zaupanju pišem zato, ker to ni enkratni proces. Oblike tega zaupanja so lahko različne: molitve, rožni venec, kapelice, litanije, romanja, prazno-

vanja, članstvo v različnih bratstvih in marijanskih združenjih ... Čeprav imajo ta dejanja zunanjo obliko, v zaupanju postanejo nekaj osebnega, oblikujejo stalen način življenja in razmišljanja. V mislih pogosto priključimo Immaculato ter razvijemo močnejši in tesnejši odnos z Njo. To je duhovna pot za tiste, ki se želijo vedno bolj navduševati nad Njo, spreminjati svoje življenje in evangelizirati. Vsakdo lahko prejme dar očaranosti nad Božjo Materjo na poti zaupanja svojega življenja Njej. Za to ni treba doživeti njenega prikazovanja, kot so bila prikazovanja, ki so se zgodila v zgodovini Cerkve.

Čeprav so vse verske skupnosti na svoj način marijanske, je v frančiškovski duhovnosti nekaj, zaradi česar se še posebej sklicujemo na Božjo Mater. Ko obiščemo baziliko svetega Frančiška v Assisiju, lahko v spodnji cerkvi občudujemo Cimabuejevo fresko. Na njej je Frančišek upodobljen kot ponižen služabnik ob Devici Mariji, ki jo z dojenčkom Jezusom obožujejo angeli. Zdi se, da se Poverello drži nazaj, saj ve, kdo je v tem nebeškem oboževanju pomembnejši. V rokah drži knjigo, na njegovem telesu pa so vidne stigme. Na ta način je umetnik izrazil duhovno držo, ki naj bi jo v sebi razvili manjši bratje: ponižnost in čaščenje Božje Matere. To je duhovnost, ki zavrača željo, globoko zakoreninjeno v človeškem ponosu, da bi postali pomembni, veliki in dominantni [4]. Frančiškovi bratje se od Gospodove služabnice ne učijo kraljevanja, veličine ali pehanja za slavo, ampak tega, kako biti blizu Gospodu in mu odgovarjati s svojim »fiat«, s svojim življenjem. Kakor ona na tej freski drži v naročju utelešeno Besedo, tako so manjši bratje poklicani, da nosijo in rodijo utelešeno Besedo (Drugo pismo vernikom 50–53 FF 200). Frančišek ljubi Marijo in ji je hvaležen, da je Božjega Sina naredila za našega brata (2Cel 198 FF 786; 1 Bonaventura 9,3 FF 1165). Na Marijo gleda predvsem kot na Mater, ki služi pri odrešenjskem delu in nas uči častiti Trojico. Od Marije se želi naučiti doživljati Božjo bližino in navzočnost v drži uboštva in ponižnosti [5]. Ko kontemplira-

mo Božjo ljubezen, ki prihaja k nam, lahko vidimo nevesto Svetega Duha. Naša poklicanost je, da jo vidimo, da jo posnemamo v njeni materinski poklicanosti in se ji pustimo voditi v tesnem odnosu z Očetom, Sinom in Svetim Duhom, ki se živi in uresničuje v Cerkvi [6].

Zato si moramo dovoliti, da nas Marija očara, in ji zaupati svoje življenje. Pri tem ne gre le za razvijanje pobožnosti do Marije, temveč tudi za razvijanje marijanske duhovnosti. Zato se osredotočimo na njeno posnemanje v našem življenju, na to, da delamo tako, kot je delala Marija. Z njo odkrivamo, kako se odpreti delovanju Svetega Duha, kako sprejeti in roditi utelešeno Besedo, v Marijini lepoti in ljubezni pa vidimo obličje našega ljubečega Očeta. Ko svoje življenje resnično podarimo Mariji, ona ne bo nikoli zasenčila Boga za nas ali za druge. Lažje bomo videli, da je tam, kjer je Marija, vedno njen Sin in da je Jezus tam, kjer je njegova Mati. Takrat je še lažje najti motivacijo, da bi bili v njuni družbi. In prav to je namen zaupanja.

p. Piotr Stanisławczyk,
generalni delegat za formacijo

[1] *Konstitucije reda manjših bratov konventualov*, Rim 2019, čl. 47, paragraf 1.

[2] Prim. Adam Rybicki, *Maryjna duhovnost, v: Leksykon duchowności katolickiej, a cura di Marek Chmielewski*, Lublin-Kraków 2002, str. 493–496.

[3] Prim. Giovanni Paolo II, *Enciclica Redemptoris Mater*, Roma 1987, št. 45, https://www.vatican.va/content/john-paul-ii/pl/encyclicals/documents/hf_jp-ii_enc_25031987_redemptoris-mater.html, 16. 1. 2024.

[4] Prim. Lotar Hardick, Josef Terschlusen, Kajetan Esser OFM, *Frančiškovo življenjsko pravilo*, Niepokalanów 1988, str. 100–101.

[5] Prim. Alfonso Pompei OFMConv, *Marija, Mati Božja, v: Leksykon frančiškove duhovnosti, a cura di Emil Kumka OFMConv*, Krakow-Warszawa 2016, str. 878–894.

[6] Prim. Ordine dei Frati Minori Conventuali, *Discepolato Franciscano. Ratio Studiorum*, Roma 2022, št. 38, <https://www.ofmconv.net/download/discepolato-francesco-ratio-stud-2022/>, 16. 1. 2024.

OBVESTILA

ŠTUDIJSKI DAN, 13. april 2024 na Ptuju

Letošnji študijski dan bo že priprava na prihodnje leto 2025, zato bo posvečen Sončni pesmi. Začel se bo ob 10. uri pri Sv. Ožbaltu, kjer bo sv. maša. Po maši bo peš romanje do minoritskega samostana sv. Petra in Pavla. Ob 11.30 bo predavanje s. Tine Dajčer, provincialke šolskih sester. Sledil bo pogovor po skupinah. Vabljeni bratje in člani OFS.

SREČANJE BRATOV SLOVENSKE IN HRVAŠKE PROVINCE, 24. april 2024

Gostiteljica letošnjega srečanja je slovenska provinca. Srečanje bomo začeli s sv. mašo v romarski cerkvi Marijinega vnebovzetja v Olimju.

PASTORALNI DAN SLOVENSKE MINORITSKE PROVINCE, 15. maj 2024

Študijsko srečanje bo imelo naslednjo vsebino: Kristusove in Frančiškove rane v današnji družbi – kako jih lahko zdravimo Frančiškovi bratje minoriti?

DUHOVNE VAJE ZA BRATE V ASSISIJU, 17.–22. junij 2024

Voditelj p. Igor Salmič, gen. asistent za Srednjo Evropo.

TABOR – srečanje vseh Frančiškovih bratov in sester po pokrajinah. 25. junij 2024

Mariborska pokrajina: Sv. Vid – Videm pri Ptuju.

Koprška pokrajina: romanje v Sodražico – Magdalena Gornik.

Ljubljanska pokrajina: kraj še ni izbran.

ZLATA MAŠA P. EMILA KRIŽANA

29. junija 2024 v minoritski cerkvi sv. Petra in Pavla na Ptuju;

7. julija 2024 na Ptujski Gori;

21. julija 2024 v domači župniji Sv. Rok.

ROMANJE V ASSISI

Od 14. do 19. julija 2024

Družine in drugi prijatelji sv. Frančiška, poromali bomo v kraje, ki jih je svetnik zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristnočloveškega ... Skratka, idealna kraj in čas, da prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari. Program bo za odrasle in otroke.

OKVIRNI PROGRAM

Nedelja, 14. julij:

Padova – Sv. Anton, Assisi;

Ponedeljek, 15. julij:

Stolnica sv. Rufina, Frančiškova rojstna hiša, cerkva San Damiano, Porziuncola (Bazilika Sv. Marije Angelske);

Torek, 16. julij:

Samotišče Carceri, Bazilika sv. Frančiška;

Sreda, 17. julij:

Greccio (Frančiškovo obhajanje božiča), Fonte Colombo (Frančišek napiše Vodilo), Rivotorto;

Četrtek, 18. julij:

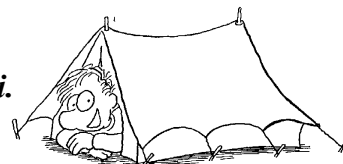
Bazilika sv. Klare, Trg Frančiškovega očenaša (Santa Maria Maggiore), Bazilika sv. Frančiška, prosto popoldne, večerna molitev na grobu sv. Frančiška;

Petek, 19. julij:

La Verna (kraj Frančiškovih ran), odhod proti domu.

Cena:

- odrasli: 210 €;
- otroci in mladina od 12 do 18 let: 170 €;
- otroci do 12 let: 130 €; možen popust za družine z več otroki.

Voditelji:

p. Danilo Holc – 031 443 200;

danilo.holc@rkc.si

p. Tine Gašparič – 031 438 371;

martin.gasparic@rkc.si

p. Klemen Slapšak in p. Andrej M. Sotler

Prijave sprejema p. Danilo Holc.

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

Obhajanje obletnic dogodkov iz zadnjih let Frančiškovega življenja nas spodbuja, da poleg tega, da bratje sami praznujemo, to veselje podelimo tudi z drugimi ljudmi, ki jim pastoralno služimo. Tako smo konec lanskega leta poleg obhajanja 800-letnice praznovanja potrditve Frančiškovega Vodila praznovali tudi 800-letnico Frančiškovega obhajanja božičnega praznika v Grecciu. Bratje na Ptujju smo se odločili, da v župnijski cerkvi sv. Petra in Pavla na Ptujju božično praznovanje obeležimo s postavitvijo stilizirane votline nad oltarjem, podobne tisti v Grecciu, ki nas je spominjala na ta dogodek. V svojih nagovorih smo vernikom poskušali predstaviti globlji duhovni pomen Frančiškovega obhajanja tega »praznika vseh praznikov«, kakor ga je Frančišek imenoval. Na Gospodovo rojstvo smo se pred tem pripravljali tudi s posebno božično osem dnevnico, ki sta jo pripravila naša brata iz Rima, fra Michael Lasky ter fra Joseph Dorniak. Božično praznovanje na Ptujju pa je na sam božični praznik zvečer obogatil še čudovit božični koncert pod vodstvom g. Petra Gojkoška. Žal je zaradi velikega zanimanja kar nekaj ljudi moralo žalostno oditi domov, ker je bila cerkev premajhna za ta veličastni glasbeni dogodek.

Na praznik Gospodovega rojstva so se na poseben način pripravili tudi mladi. V petek pred božičem so ptujski župniki in p. Toni Brinjavc v kloštrski cerkvi zanje pripravili molitveno srečanje. Srečanje je postalo redno vsak četrti petek v mesecu in se ga udeležuje okrog 15 mladih. V januarju so srečanje preselili k Sv. Ožbaltu, saj manjša cerkev omogoča večjo bližino in povezanost.

Po božiču so ptujski župniki s svojimi veroučenci v misijonskem duhu organizirali trikraljevske akcije ter tako s svojim podarjenim časom in darovi, ki so jih prejeli za revnejše otroke v misijonskih krajih, pokazali svojo zavest, da smo vsi na svetu otroci istega Očeta ter bratsko odgovorni med seboj. Prav tako so ptujski župniki od božiča naprej pridno obiskovali svoje župljane in blagoslavljali do-

move. Stranski učinek je bil, da smo bili mnogih kulinarčnih dobrot deležni še ostali bratje v samostanu.

V samostanu na Ptujju je 2. januarja 2024 potekalo tradicionalno srečanje bratov s sorodniki, ki se je začelo s sv. mašo ob 10. uri. Vodil jo je provincialni minister p. Milan Kos. Žal je udeležba s strani staršev vedno manjša, ne le zaradi zmanjšanja števila bratov, temveč tudi zaradi nezainteresiranosti nekaterih sorodnikov za to srečanje. Hvala Bogu, da nas kljub temu radi obiščejo sorodniki p. Mateia Senteša iz Romunije, ki že tradicionalno poskrbijo za kulturni program.

Trikraljevski blagoslov samostana smo imeli v nedeljo, 7. januarja 2024. K skupnemu kosilu smo povabili še tri najožje sodelavke. Po kosilu je sledil blagoslov podobic s svetniki ter žrebanje naših posebnih zavetnikov za to leto. Druženje smo sklenili s tradicionalno tombolo.

Žal se je tri dni kasneje zgodil neljubi dogodek, saj je p. Franc Meško padel po stopnicah, ki vodijo iz prvega nadstropja proti zakristiji. Bogu hvala, da kljub hudemu udarcu in krvavenju – en dan je moral ostati tudi v bolnišnici – ni bilo resnejših poškodb.

15. januarja 2024 je naš samostan gostil zasedanje KORUS-a oz. redovnih predstojnikov in predstojnic vseh redov v Sloveniji. Izvolili so novo vodstvo. Udeleženci so bili hvaležni za kosilo in našo gostoljubno postrežbo.

V našem refektoriju je bilo 17. januarja 2024 dekanijsko srečanje za bralce Božje besede. Gost večera je bil profesor liturgike na teološki fakulteti dr. Slavko Krajnc.

Kljub mnogim dejavnostim pa bratje ne pozabimo na mesečne dneve puščave. V duhu sv. Frančiška, ki je molitvenemu življenju dajal prednost pred dejavnostjo, smo se 31. januarja 2024 zbrali pri Sv. Trojici v Halozah ter poskušali vsaj nekaj trenutkov intenzivneje preživeti z Gospodom.

P. Matei Senteš se je udeležil tradicionalnega evropskega prvenstva v malem nogometu za duhovnike v Albaniji. Potekalo je od 5. do 9. febru-

arja 2024 v Skadru. Čeprav so igrali v duhu gesla »pomembno je sodelovati in ne zmagati«, so vendarle zasedli 9. mesto med 17 ekipami. Čestitke. Za duhovnike pa je bilo prvenstvo poleg druženja in graditve mednarodnega duhovniškega bratstva tudi čas za oddih in rahel odmik od vsakodnevnih pastoralnih skrbi.

Malo kasneje, 13. februarja 2024, je p. Matei pri Sv. Ožbaltu gostil srečanje sodelavcev dekanijske Karitas.

P. Danilo Holc je od 11. do 17. februarja 2024 vodil duhovne vaje za šolske sestre sv. Frančiška Kristusa Kralja v Šempetru na avstrijskem Koroškem, ki se jih je udeležilo 11 sester, tudi iz Slovenije.

Med tem časom pa je svoj »transitus« doživel p. Janez Žurman, ki je okrepljen s sv. zakramenti umrl v noči z 12. na 13. februar 2024. Svojo slutnjo bližnjega srečanja s sestro smrtjo je kar nekajkrat zaupal bratom, ki smo ga obiskovali; dejal je, da odhaja k Očetu. Pogrebna slovesnost je bila v petek, 16. februarja 2024. Začela se je s sveto mašo zadušnico ob 15. uri. Pokojnega patra Janeza so nato navzoči spremljali še na staro rogozniško pokopališče, kjer je njegovo telo našlo svoj zadnji počitek.

Isti večer, 16. februarja 2024, pa je že sledil Viktorinov večer z imenitnim gostom, upokojenim nadškofom dr. Antonom Stresom, ki je spregovoril o odnosu do krščanstva v današnji slovenski družbi. Nekateri bratje iz samostana so se že udeležili letošnjih duhovnih vaj. P. Andrej Feguš in p. Matei Senteş sta poromala k Mariji Pomagaj na Brezje, kjer je duhovne vaje vodil frančiškan p. Krizostom Komar. P. Janko Gašparič, p. Franc Meško, br. Franc Svetličič in p. Andrej Sotler pa so raje izbrali preizkušeno varianto ter se v Olimju duhovno poglobljali ob bogatih izkušnjah našega preverjenega duhovnega voditelja p. Ernesta Benka. Ob vrnitvi so navdušeno pripovedovali o preprostih, iskrenih in srčnih spodbudah, ki so jih prejeli iz zakladnice voditeljevih osebnih duhovnih izkušenj.

V postnem času ob torkih poteka na Ptuj v refek-

toriju samostana seminar nove evangelizacije, ki ga vodi p. Matei Senteş. V duhu leta priprave na sveto leto je v ospredju razmišljanje o molitvi. Temu primerno se srečanja vedno začenjajo z molitvijo in adoracijo pred izpostavljenim Najsvetejšim. Ob različnih povabljenih gostih, ki so spregovorili o tej tematiki z različnih vidikov, je bil seminar dobro obiskan. Hvala Bogu.

V pričakovanju praznika našega upanja vam v imenu bratov iz samostana sv. Petra in Pavla na Ptuj voščim blagoslovljeno obhajanje velikonočnega jutra in srečanja z Vstalim.

Mir in dobro.

p. Danilo Holc

Minoritski samostan sv. Frančiška

Zadnjič smo poročali predvsem o uspehu in pričevanju naših jaslic, ki so predstavljale zgodovino od Frančiškovih jaslic v Grecciu do današnjih dni, ko Sv. družina najde prostor v propadajoči hiši na piranskih solinah v Sečovljah.

Veseli smo predvsem tega, da smo našli čas, ko smo lahko začeli z obnovami in popraviлом sob v samostanu. Mnoge sobe niso bile temeljito pobeljene že od samega začetka delovanja našega samostana po denacionalizaciji. Hvala Bogu, da smo našli dobrega domačega pleskarja (malarja), ki je uredil sobe v noviciatskem delu samostana in v obeh apartmajih, pa tudi skupno sobo v klavzuri. Tudi soba p. Romana, kjer se belina skoraj ni več videla, je prišla na vrsto. Obnovljeno je bilo tudi stranišče s tušem, a pod pogojem, da p. Roman odstrani vse, kar misli, da ne bo več potreboval. To se je tudi zgodilo. Opazilo se je, da je v sobi nastal prostor za bolj svobodno bivanje in delo. Posebna zahvala gre provinci, ki je finančno podprla beljenje in ureditev sanitarij v sobi p. Romana. Hvala!

Po novem letu so prišle tudi prošnje, če bi lahko pozimi sprejeli skupine. Hvala Bogu, da je urejeno ogrevanje. Tudi kuhinja je pripravljena in nova obednica, ki človeka kar pritegne, da se dobro počuti.

Tako smo skoraj vsak konec tedna do danes imeli skupine zakoncev. Prejšnja leta je bilo to skoraj nemogoče, ker je bilo gretje predrago.

Imamo še en blagoslov: čeprav nimamo stalne gospodinje, nam priskočijo na pomoč naše prostovoljke in tudi zakonske skupine se organizirajo in si same kuhajo, mi pa se jim pridružimo. Seveda to še ni najboljša rešitev.

Slišali ste že, da je naš samostan skoraj odrezan od sveta. Zakaj in kako? Že pred božičem smo sprejeli sporočilo mestne občine, da bo popolna zapora dostopa s prevoznimi sredstvi do samostana, ker se bo obnavljala edina cesta do nas. Do polovice januarja se je še dalo priti do samostana, sedaj pa imamo tudi mi svoje avtomobile v zgornji garažni hiši pri pokopališču. Dobro je, da je že na grobo dokončan meditativni vrt in je dostop preko tako imenovanega vhoda za reveže (železna vrata). Težavo imajo vsi, ki bi prišli k nam na srečanje ob vikendih. Če pridejo z javnimi prevoznimi sredstvi, potem je dostop normalen, ker je tudi stopnišče do samostana obnovljeno. Za tiste, ki morajo pustiti avtomobile v garaži, pa je rešitev, da pripeljejo stvari na Tartinijev trg, odložijo prtljago in se hitro vrnejo v garažo, saj imajo 15 minut časa za vstop in izstop. Mi imamo majhen voziček, ki ga je nabavila prejšnja samostanska skupnost in je sedaj prevozno sredstvo s Tartinijevega trga skozi zadnja vrata v samostan. Takšen režim je predviden do 1. junija. Seveda že zaskrbljeno gledamo v prihodnost, ker verjetno dela še ne bodo kočana in si mnogi ne bodo upali priti na oddih in na duhovne vikende v samostan.

Tudi na obisku cerkve se pozna, da ni dostopa, saj so bili ljudje navajeni, da so pri nas na dvorišču lahko parkirali in so imeli par korakov do cerkve, kjer je vsak dan sv. maša ob 8. uri. Naši stalni obiskovalci sv. maše so predvsem starejši ljudje in ljudje iz okolice in okoliških vasi.

Mislim, da že pričakujete in komaj čakate (tako kot tudi mi sami), da bomo poročali, da so dela na meditativnem vrtu končana. Na žalost pa moram reči, da končna dela še čakajo. Tu podjetja, ki so že za konec februarja obljubila konec del, niso kriva. Krivo je nestabilno vreme in zato vsak dan dobro prisluhnemo vremenskim napovedim, kdaj se bo začelo bolj stabilno in lepše vreme. To je potrebno za montažo predvidenega nadstreška in pa elementov za lapidarij, ki bodo pritrjeni na zid. Želimo si torej končanje del na cesti, ki nas bo povezala z mestom in svetom, ter možnost blagoslova meditativnega vrta in lapidarija na praznik sv. Antona Padovanskega, ki ga v samostanu častimo na poseben način. Ob vseh teh obnovah in dokončanju del ter pričakovanju obiskovalcev pa je za našo redovno skupnost velik izziv, kako vse to izkoristiti za pričevanje. Duhovni programi, ki naj bi jih ponujali, naša aktivna navzočnost, da bodo obiskovalci naše cerkve, križnega hodnika in meditativnega vrta lahko doživeli, da smo tu, da živimo in delujemo in da ima samostan življenje ... vse to je velik zalogaj in izziv. Dragi sobratje v provinci, daleč na Štajerskem, mi se priporočamo naši nebeški Materi Mariji, sv. Frančišku in sv. Antonu, da bi ljudje in tudi vi, sobratje, res začutili, da prihajate v mali Assisi ... Morda bo ta ali oni mladenič rekel: »Tudi jaz bi rad živel kot mali brat ...«

Vsem sobratom, sorodnikom in dobrotnikom ter prostovoljcem želimo veselo in blagoslovljeno veliko noč.

Felix Alleluia & Pax et bonum!

p. Roman

Minoritski samostan sv. Vida

Lepo pozdravljeni iz idiličnega kraja Videm. Trenutno je vse v lepem razcvetu in upamo, da ne bo prišla pozeba. Življenje v samostanu poteka dokaj normalno. Izjema so zdravstvene težave nekaterih bratov. Upamo na najboljše, a vsaka bolezen zahteva določen čas in potrpljenje.

Kar se dela v samostanu tiče, je nekaj malega še odprto. Tudi to bomo v doglednem času uredili. S tem se bodo dela v samostanu malo umirila. Narejenega je bilo veliko, hvala Bogu. Nekaj projektov je še v zraku, predvsem v okolici samostana in gospodarskega poslopja. Počasi pa se začenjajo spomladanska dela predvsem na vrtu.

V župniji poteka vse po načrtih. Priprave na prvo sveto obhajilo na treh koncih vodi p. Vladimir, priprave na birmo v Leskovcu pa vodi p. Klemen. Križev pot na Svetega Avgušтина je lepo obiskan. Sodelujejo različne skupine in veroučenci. Pripravljamo se na cvetno nedeljo in veliki teden.

To bi bilo na kratko vse, kar se dogaja pri nas. Dalo bi se še marsikaj dodati in verjetno sem kaj izpustil. O tem pa naslednjič. Iz samostana sv. Vida vam želimo lepo pripravo na velikonočne praznike in blagoslovljeno veliko noč.

br. Robi

Minoritski samostan Matere Božje

Dragi bratje, drage sestre, dragi bralci naših Sporočil, vsem lep pozdrav z Gore, kjer kraljuje Marija Zavetnica s plaščem.

Kot »najmlajšega« v samostanskem bratstvu mi je ponujena možnost, da vam v nekaj črtah predstavim življenje na Gori od božiča do četrtega postnega tedna.

Glede jasic, ki so bile postavljene v baziliki, lahko samo povem, da niso bile ne vem kako frančiškovsko obarvane. Že to, da so bile jaslice, je povezanost z Grecciem. Ustvarjalci jasic so bili možje jasličarji, ki so jih z zavzetostjo in tudi lepo postavili. Nikakor pa se ne moremo primerjati s kloštrskimi, ki so obkrožile ves svet, tj. kraje, kjer smo minoriti prisotni. Tudi v zimski kapeli smo imeli najpomembnejšo figuro iz teh jasic. V naši obednici smo iz prahu potegnili goro iz mavca, v kateri je votlina za Sveto družino. To je pred leti ustvaril Štefek.

Kot skupnost nismo imeli neke posebne duhovne priprave na božič. Vsak se je osebno pripravljaval. Seveda smo ljudem nudili priložnost za zakrament svete spovedi. Največ spovedovanja je bilo ob nedeljah pred mašami in med njimi. Čez teden je manj spovedi, ker so maše v zimski kapeli, spovedovanje pa v baziliki med mašo.

Ob nedeljah smo kar nadaljevali nedeljsko mašo ob 16. uri. Videli smo, da ne bi bilo dobro, če jo ukinemo. Vse govori o tem, da mnogim zelo odgovarja ta ura. Vedno je bil lep obisk.

Po pripovedovanju sobratov je bil obisk na božični večer in pri polnočnici lep. Ker pokrivamo nedeljske in praznične maše v Žetalah in v Stopercah, sem bil za polnočnico v Stopercah. Velikonočno praznovanje bomo pokrivali še v Žetalah in Stopercah. Upamo, da se bo zdravje župniku Cirilu po operaciji tumorja na hrbtenici čim prej izboljšalo.

Priložnost za sveto spoved smo ponudili tudi v nekaterih župnijah naše dekanije. Cirkovski pa priromajo kar k nam. Na Goro pa prihajajo k spovedi ljudje od blizu in daleč. Bilo je tudi veliko Prekmurcev, ker imajo še lepe spomine na nas iz Turnišča.

Skoraj ne morem verjeti, da smo že v četrtem postnem tednu in da smo se na našem samostanskem

kapitlju in ob ponedeljkovem načrtovanju pogovarjali o velikonočnem tednu. To je bilo potrebno, ker moramo še nadomeščati v Stopercah in Žetalah. Tako bomo velikonočno tridnevje obhajali na Gori in v obeh župnijah. Dva bova pokrila Stoperce in Žetale, dva pa bosta ostala doma. Te »mlada« bova na terenu.

Tudi velikonočnega spovedovanja je bilo že veliko. Prejšnjo nedeljo so priromali Cirkovčani in avtobus iz Prekmurja ter še eden. Dva sva skoraj dve uri brez premora spovedovala. Ta teden je po župnijah naše dekanije celodnevno češčenje, ki je čudovita priložnost za spoved. Zahvaljujoč romarjem od drugod, je bil v nedeljo zaključek češčenja na Gori veličasten. Sklep je poveličal tudi naš zbor Magnifikat. P. Toni si je omislil postne duhovne vaje v vsakdanjem življenju. Presenetljivo lep obisk.

V prihodnost ne bom hodil. To bo predmet za druga Sporočila. Moram vam povedati, da okrog bazilike in na našem vrtu rožice že lepo cvetijo. Tudi tulipani veselo rastejo in kakšen se je že odprl. Pridige pogledat.

Vse v provinci prav gotovo zanima, ali smo kaj gradili. Sicer smo zidanje imeli, a so samo lepo uredili jašek za dvigalo. Električar Janči Vuk pa je vrnil luč na naše hodnike. Kako pa z dvigalom? Prejšnji teden je bil šef podjetja, ki bo delalo dvigalo, pri nas in je premeril to, kar so pripravili zidarji. Bil je zadovoljen z njihovim delom. Upamo, da bo v aprilu prišlo ogrodje dvigala in čez šest tednov samo dvigalo. Bo pa kar težko dvigalo. Vsaj sto jurčkov. Zaenkrat je uporabno samo za enkratno vožnjo od vrha navzdol. To pa vam strogo prepo-vedujemo – tudi prepreke smo postavili.

V kuhinji imamo novo pridobitev, gostinski pomivalni stroj. Tega je najbolj vesela naša Magda. Zanje je važno, da je hiter in da delo lepo opravi. Ker pa je na Goro prišel v duhu pokorščine brat »štemar«, se je slišala po hiši tudi posebna zvrst muzike. Delo je skoraj dokončal. Za prostor, kjer bomo imeli pralni stroj, še čakamo vodovodarja, električarja in polagalca ploščic. Ne upam si reči,

da nam bo do šentvoršce uspelo urediti pode pred dvigalom, popleskati stopnišče, obednico in kuhinjo.

Ne bom rekel, da je bratsko življenje odlično. Nismo pa se še prav skregali niti stepli, pa tudi dni molka in dolgih nosov ni bilo. Čuti se, da se vsak zaveda svojih in sobratovih pomanjkljivosti.

Dodal bi vam še kakšno fotografijo. Ker smo samo bazilika minor, še nimamo svojega uradnega fotografa, sami pa se ne spomnimo.

V imenu bratstva
br. Janez

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Pozdravljeni, dragi sobratje in vsi, ki boste brali naše poročilo iz olimskega samostana ob začetku novega leta. Ob vsem slabem, kar prihaja z novicami tudi k nam in nas dela žalostne, je včasih tudi kaj dobrega in pozitivnega. Morda pa se je končno začela tudi duhovna pomlad v našem narodu. Vsaj po dogodku, ki se je odvijal v času novega leta v našem glavnem mestu, bi smeli tako sklepati. Več kot 5000 mladih iz vse Evrope se je zbralo na tradicionalnem taizéjskem srečanju, ki ga je letos gostila Ljubljana. Bilo je kaj videti: polna dvorana mladih kristjanov v Stožicah, ki molijo, prepevajo in se vesele življenja z Bogom.

Nekateri animatorji s tega srečanja so si zaželeli nekaj dni preživeti tudi z nami v olimskem samostanu in p. Ernest jih je velikodušno sprejel. Prišli so iz različnih držav Evrope in se hitro spoprijateljili z nami in našo župnijo. Z nami so bili tudi pri večernicah in bili so prav prijetna osvežitev naše vsakodnevne skupne molitve v starodavnem koru olimske cerkve.

Res je, naša vasica Olimje je v zadnjih letih postala kraj srečevanj in druženj. Marija in njen Sin nas vabita v ta čudovit kraj, kjer sta svoje življenjske dni nekaj časa preživljala tudi dva naša svetnika, sv. Ema in bl. škof Slomšek. Tako ni čudno, da nas

redno obiskujejo ljudje, romarji in turisti z vsega sveta. A včasih nas obiščejo tudi tisti, ki imajo politični vpliv na naše skupno življenje. Tako so nas 10. januarja presenetili s svojim obiskom pri večerni sv. maši mladi člani stranke Nsi s parlamentarcem g. Jožefom Horvatom in njegovo ženo. Razkazali smo jim znamenitosti in jim v stari lekarni pokazali zdravilne pripravke, ki so jih tudi kupili.

Mesec prosinec nam je natrosil snega. Tokrat ga je na praznik sv. Antona nametalo okrog 25 centimetrov. V trenutku je bilo vse belo in čudežno čisto. Temperature so bile več dni pod lediščem in tako je debela snežna odeja ostala. Ceste so bile sicer splužene in soljene, vse okrog pa je bilo videti zelo slovesno in tipično za slovensko pokrajino, kot smo jo poznali v svoji mladosti. Nič čudnega torej, da je že sv. Ema, naša rojakinja, ki je kot deklica hodila po teh naših krajih, vsa radostna od lepote narave vzklíknila: Tukaj so nebesa. In nastalo je Olimje. Obiski v našem samostanu pa se vrstijo tudi v tem letu. Tako smo v januarju gostili v romarskem domu na duhovnih vajah mlade hrvaške kandidate salezijanskega reda. Duhovni voditelj je pripeljal na duhovno prenovalo kar 15 kandidatov za vstop v njihov red. Na koncu duhovnih vaj so nam zapeli tudi nekaj duhovnih popevk.

Samostan bl. Antona Martina Slomška prinaša duhovni mir v srce. To vedo tudi patri, ki so se 23. in 24. januarja zbrali na 39. srečanju minoritskega definitorija. Prišli so vsi naši gvardijani in ekonomski, da bi skupaj pregledali delo, ki so ga opravili

v preteklem letu. Z njimi je bil ob provincialu p. Milanu Kosu tudi generalni asistent iz Rima p. Igor Salmič. Drugi dan srečanja so se jim pridružili na praznovanju rojstnih dni in godovanju tudi drugi patri in bratje iz naših samostanov. Nova spoznanja naj pomagajo, da bo minoritski red v Sloveniji živel in cvetel ter rasel v Božji milosti.

Svečan je staro ime za praznik Gospodovega darovanja v templju. To je tudi dan redovniške poklicanosti. Vsako leto se bratje redovniki in sestre redovnice zberejo na posebnem bogoslužnem srečanju, kjer obnovijo svojo poklicanost in željo, da bi z vso vnemo in vsem srcem služili Gospodu. Letošnje srečanje je bilo pri bratih frančiškanih v Nazarjah. Iz Olimja sta se ga udeležila p. Martin Gašparič in brat Jože Strojcin.

Tudi mladi patri naše minoritske province so se v začetku februarja zbrali v olimskem samostanu, da bi poživili svoje duhovno življenje in svojo poklicanost. Permanentno vzgojo zanje je vodil p. Janez Šamperl.

Bog je Frančišku podaril brate, je rekel p. Janez; tudi meni so bratje podarjeni, ne morem si jih izbirati sam. Vabilo srečanja je bilo torej dobrohoten pogled na brata. Tako kot Frančišku nihče ni povedal, kaj in kako mora delati, tako smo tudi mi velikokrat »vrženi v bratstvo« in plavamo – eni bolje, drugi manj dobro. Naj zato v naših bratih, tako kot v naravi, zacveti in ozeleni vse, kar je dobrega in lepega. Tako bo minoritski red še naprej dajal lepe sadove svojega dela vsem, ki v današnjem času iščejo Boga in odrešenje. Konstitucije želijo pokazati, da je Frančišek ustanovil bratstvo po Božjem navdihu, da to ni neka njegova kaprica, ampak Božji projekt.

Postni čas nas vabi k spreobrnjenju in k pogledu v svojo dušo. Tako se pri nas v romarskem domu vrstijo teden za tednom različne skupine na duhovnih vajah. Zadnji teden v februarju so prišli sem molivci za duhovne poklice. Duhovno obnovo sta vodila p. Ernest in diakon iz ene od mariborskih župnij. V nedeljo, 25. februarja, pa so se začele duhovne vaje za minoritske patre in brate v našem

romarskem domu; tudi te je vodil naš gvardijan p. Ernest Benko. Duhovnih vaj se je udeležilo deset naših bratov in patrov.

Dan celodnevnega češčenja Jezusa v SRT je praznični dan za vsako župnijo. Tako smo tudi v naši župniji v nedeljo, 25. februarja, imeli celodnevno češčenje. Sv. maša je bila v župnijski cerkvi, češčenje Najsvetejšega pa smo nadaljevali v kapeli romarskega doma. P. Martin Gašparič je pripravil spored češčenja, tako je bil vedno nekdo v molitvi z Jezusom. Ob 15. uri smo začeli s češčenjem in molitveno uro v cerkvi, saj so se nam pridružili tudi molivci iz drugih župnij, ki prihajajo vsako zadnjo nedeljo v mesecu častit usmiljenega Jezusa. Nato je sledila sv. maša z govorom, litanijami in slovesnim zaključkom češčenja.

Omeniti moram tudi to, da se je v večnost letos v februarju preselil naš pater, zlatomašnik p. Janez Žurman, ki je kot duhovnik v Olimju začel znova obujati tradicijo gojenja zdravilnih zelišč in prodajo le-teh ljudem. Vsak dan si je vzel čas za goste in romarje ter jim govoril o zdravilnih rožicah. Bil je zelo priljubljen pri faranih in gostih, ki so ga hodili vsak teden poslušat, ko jim je v termah spregovoril o zdravilnosti naših rožic in pripravkov.

Žal tudi vremenski pregovori, ki so vezani na daljša obdobja v zgodovini našega naroda, danes ne veljajo več. Marcu so naši predniki rekli sušec, a je bil bolj moker kot suh. Ni pa bilo večjega mraza in pomlad je hitro prišla v deželo. Naša vrtnarka Magda je že redno v samostanskem vrtu, pa tudi okrog grajskega

poslopja in pripravlja gredice za novo setev in žetev. Naš romarski dom vsak teden na novo cveti, a le z duhovnimi rožicami. Vsak vikend ga namreč napolnijo gostje, ki se udeležujejo različnih duhovnih srečanj; namesto bolne s. Štefke jih vodijo drugi, včasih tudi naš p. Ernest.

V prvem tednu marca smo imeli tudi pomemben obisk. Prišel je naš ordinarij, celjski škof Maksimilijan, ki je pregledal delo v olimski župniji, se srečal z našim bratstvom, imel križev pot in sv. mašo z našimi župljani in se ob koncu obiska sestal še s člani ŽPS. Pohvalil je zavzeto delo novega župnika p. Martina Gašpariča in se zahvalil patrom našega samostana za vse delo, ki so ga že opravili v tej župniji v preteklosti, ter se jim priporočil tudi za bodočnost.

Zdaj se župnija že aktivno pripravlja na bližino velikega tedna in na veliko noč. P. Martin želi, da bi se farani bolj dejavno vključili v delo in molitev v župniji, in jih z rednimi mesečnimi tiskanimi oznanili pripravljala na največji krščanski praznik, veliko noč. Tudi to pisanje naj bo namenjeno naši osebni prenovi, da bo vsakdo izmed nas z očiščenim srcem pričakal praznik Jezusove zmage nad grehom in smrtjo.

Bratje iz olimskega samostana vam želimo veselo in blagoslova polno veliko noč.

p. Jože Lampret in sobratje

IZ NAŠIH MISIJONOV

Kazahstan

Dragi bratje in vsi, ki prebirate te vrstice!

Na božični dan smo imeli lep koncert otrok, ki se učijo pri nas v glasbeni šoli. Po njem smo se preselili v »domik« na čaj, kavico in ostale dobrrote za vse, ki so vztrajali do konca. Še dobro, da se je tajnik v nunciatu strinjal in prevzel božično mašo v stolnici v angleškem jeziku, da meni ni bilo treba iti v mesto. Na zadnji petek v letu in zadnjem srečanju mladih smo imeli tombolo; zbralo se nas je kar precej. Prav tako se nas je kar nekaj zbralo na silvestrovo v cerkvi pri večerni molitvi in silvestrski večerji. Po njej so gostje odšli domov k svojim družinam. Midva pa počasi spat. Pred tem sem našega čuvaja pripeljal v hišo, kjer se manj sliši pokanje ob polnoči, ob dveh zjutraj pa sem ga spustil nazaj v njegov dom. Mašo smo imeli zvečer, saj zjutraj ne bi bilo nikogar. Po maši pa so prišli k nam duhovniki iz stolnice na preprosto večerjo. Obenem smo praznovali tudi moj rojstni dan. Letos prvič nismo imeli srečanja z luterani. Pri njih je prišlo do sprememb in še nimamo njihovih telefonskih števil, da bi se dogovorili. Nekaj mladih smo poslali na srečanje čistih src. Naša srečanja mladih pa smo prenesli s petka na soboto. Skupina se je precej pomladila. Nekaj starejših je ob šoli začelo opravljati študentsko delo in jih je skoraj nemogoče videti, pa še takrat so zelo utrujeni, ker delajo v tednu veliko več ur kot pri nas navaden delavec. Ker je med njimi tudi naša katehetinja, sem ostal brez pomočnika pri delu z otroki. Ker smo imeli kar precej hladnih dni in temperature tudi pod -30 in so se otroci učili »od doma«, je nekaj srečanj tudi odpadlo. Ker nimamo katehetskih pripomočkov, si na srečo pomagamo tako, da si med seboj delimo to, kar imamo v skupini v Whatsappu. Upam, da bo po končani gradnji samostana prišel čas, ko bo možno vse zbrati in pripraviti priročnike in delovne zvezke.

Ker je br. Pawel na sobotnem letu, je padla na moja ramena tudi župnijska pastorala in počasi delamo korake naprej. Pripravil sem knjižico za sodelovanje ljudi pri maši, kar me je že dolgo čakalo. Prva »run-

da« je kar izginila, verjetno so jih odnesli domov. Ponudil sem jo tudi drugim župnijam, natisnili smo jih že več kot 300.

Na praznik posvečenega življenja nas je k maši in na srečanje v nunciatu povabil novi nuncij, gospod škof George, ki prihaja iz Indije in drugega liturgičnega obreda. Dele maše je kar uspešno prebral v ruščini, pridigo je imel v angleščini, a smo dobili ruski prevod, da ne bi trčili časa s prevodom. To je bilo hkrati tudi naše dekanjsko srečanje.

Ker se je družina, katere mama je, namesto da bi dala v puščico, vsak teden počistila cerkev, odselila,

v teh dneh iščemo rešitve, kako poskrbeti za naš skupni dom. Nekajkrat smo v četrtek, ko imamo mašo zvečer, imeli čiščenje uro pred mašo. Če je bilo treba, smo tudi malo počakali z začetkom, da smo počistili do konca. Na tak način smo imeli še koga pri maši. Sedaj verniki iščejo druge rešitve. V postnem času smo bili včeraj zvečer na nočni adoraciji v stolnici. Na koledarju sicer piše minoriti, a sem trenutno sam in iščem pomočnike. Tokrat nas je bilo veliko, tudi tajnik nunciatu, tako da ni bilo prehudo. Sam sem šel zjutraj maševat in spovedovat k sestram matere Tereze in potem nazaj, da sem jih odpeljal domov.

Cvetna oz. pri nas vrtna nedelja bo precej slabo okrašena, ker nič ne kaže, da bodo vrbe zacvetele za butarice. Par vej bom prej odrezal in jih položil v vodo, mogoče pa se zgodi čudež. V nasprotnem primeru bomo porabili tiste, ki so ostale od lani in jih nismo letos spremenili v pepel, ker ga je še veliko ostalo.

Pred velikonočnimi prazniki bom obiskal še sestre

klarise večne adoracije, ki so pred kratkim dobile še dve novi sestre iz Indije. Sedaj je že šest sester. V velikem tednu pa imamo po ulicah Malinovke križev pot, in sicer od muzeja holokavstva in lagerja za ženske do cerkve, kjer je potem tudi sveta maša. V torek imamo krizmeno mašo, da se potem predstavniki dekanatov lahko pravočasno vrnejo domov. Te dni čakamo še dovoljenje za gradnjo iz občine in po veliki noči, če bo vse v redu, izberemo gradbinca, položimo temeljni kamen in začnemo z gradnjo. Konec maja bi rad prišel v Slovenijo na počitnice in predvsem na praznovanje 25-letnice nove maše, vmes pa bi rad naredil še kakšno nabirko za pomoč pri gradnji.

Obilo Božjega blagoslova!

br. Miha in bratje iz Kazahstana

Danska & Grenlandija

Dragi bralci Sporočil!

Verjetno imamo le redki to priložnost, da sredi marca zremo skozi okno ter občudujemo snežno belino in lesketanje sončnih žarkov po zasneženih hribih. Kot ste lahko ugotovili, pišem ta članek na Grenlandiji, kjer lovim zadnje lepe zimske sončne dneve, preden se vrnem na Dansko. Zato bom tole poročilo začel kar z dogajanjem na skrajnem severu sveta. V zadnjih Sporočilih sem omenil, da bom božične praznike obhajal s tukajšnjimi farani v Nuuku. To je bil pravzaprav moj drugi božič na Grenlandiji. Prvi je bil pred sedmimi leti, ko sem kot novinec ves prestrašen in zaskrbljen prvič stopil na grenlan-

dska tla, takrat v družbi mojih dobrih prijateljev iz Ljubljane. Nisem vedel, kaj me bo čakalo, vedel sem le, da bo veliko snega in zelo mrzlo. Pa vendar so mi tukajšnji verniki dali veliko topline in izkazali resnično hvaležnost, kar mi je dalo pogum, da sem se vedno znova vračal. Na ta lanski božič sem v srcu vse to podoživljal, zato so bili prazniki še toliko lepši in doživeti.

Kot zanimivost naj omenim, da sem se 17. decembra udeležil mednarodnega božičnega bogoslužja, ki ga vsako leto organizira protestantska cerkev in kjer se v različnih jezikih bere odlomek iz Lukovega evangelija (2,1–14). Tako se je verjetno prvič v zgodovini slišalo oznanilo rojstva našega Gospoda tudi v slovenskem jeziku. Po bogoslužju je sledil božični koncert za starejše, na katerem je nastopal tudi filipinski zbor, ki ga sestavljajo pretežno moji farani.

Po božičnih in novoletnih praznikih sem se za kratek čas vrnil na Dansko in po mesecu dni pripotoval nazaj, kjer smo skupaj začeli sveti postni čas. V tem času si kristjani prizadevamo, da s poglobljeno molitvijo, pokoro in dobrimi deli utrdimo svojo vero. Tudi v naši župniji je bilo v tem postnem času kar nekaj priložnosti, da bi ta čas milosti preživeli v postnem prizadevanju.

Na četrto postno nedeljo, ki je tudi nedelja veselja, smo v župniji to veselje doživljali na poseben način. No, saj je vsako nedeljo pri nas kar veselo, ampak tokrat je bila tudi zame nedelja veselja, saj sem med mašo krstil svojega prvega člana v župniji, odkar

sem postal tukajšnji župnik. Moram priznati, da človek kljub »kilometrini« ob takih trenutkih postane tudi malo ganjen. Da veselja ne bi prehitro zmanjkalo, je bila tudi naslednja nedelja zaznamovana s krstom. Bogu hvala.

Naša župnija raste, a ne le številčno, tudi duhovno. V tem letu smo si zastavili še nove izzive in cilje. Ker je bila v preteklih letih

priprava otrok na zakramente nekoliko okrnjena, želimo letos na novo izpeljati katehezo za prvo sveto obhajilo. Po prav prijetnem srečanju s starši prvoobhajancev imam zelo lepe občutke, da nam bo uspelo, saj tudi starši sami želijo sodelovati pri tem. Skupaj s katehisti smo že pripravili program kateheze in se že veselim letošnjega novembra, ko bo pred oltarjem stalo 15 prvoobhajancev. Birmo smo tokrat predstavili na drugo leto in bomo verjetno imeli kar pet birmancev. Morda se vam te številke ne zdijo bog ve kaj, ampak vedeti morate, da ima naša župnija le približno 200 vernikov.

Zdaj pa še malo čez Atlantik na Dansko. V začetku februarja, natančneje od 5. do 7. februarja 2024, je našo skupnost v Københavnu obiskala delegacija iz Rima. Generalni minister p. Carlos Alberto Trova-

relli, gen. asistent CEF-a p. Igor Salmič in osebni tajnik patra generala p. Silvano Bianco so po Finski in Švedski obiskali še naš samostan na Danskem. Med bratskim obiskom se je generalni minister p. Carlos srečal še s škofom Czesławom Kozonom in nekaterimi verniki. Lepo je bilo videti naklonjenost vernikov, med katerimi so bili tudi člani Franciškovega svetnega reda in Vojske Brezmadežne. Krajše srečanje z verniki je bilo 7. februarja po maši v župnijski cerkvi Srca Jezusovega. S p. Carlosom pa smo skupaj obiskali še mojo župnijsko cerkev Presvetega zakramenta. Druženje je bilo kratko, a prijetno. Generalnemu vodstvu smo resnično hvaležni za lep bratski obisk.

Pred nami so dnevi velikega tedna. Naše oči bodo uprte v dvorano zadnje večerje, na vrt Oljske gore in v sodno palačo. Spremljali bomo Jezusa, ki se bo vzpenjal proti Kalvariji, se pustil pribiti na križ in na njem daroval svoje življenje – za naše odrešenje. Gledali bomo učence, ki se bodo razbežali in bodo zaprti v sobi, v strahu pred Judi. Mar jim nismo pogosto tudi sami podobni? Razočarani smo, vznemirjeni in zaskrbljeni. Gospod ve za to. Ima nas neskončno rad. Tako rad, da je nesel našo krivdo in skrbi na križ in nas na njem odrešil.

Ponesimo radosten klic velike noči v svet in s svojim življenjem pričujmo resnico vstajenja z deli vere, upanja in ljubezni. Blagoslovljene velikonočne praznike in obilo Božje bližine vam želim.

p. Tomaž Majcen

ODMEVI

Božično-novoletno srečanje

Letošnje božično-novoletno srečanje bratov Slovenske minoritske province sv. Jožefa in njihovih staršev, sorodnikov ter predstavnikov krajevnih bratstev OFS in ožjih sodelavcev je bilo jubilejno. Jubilejno v dvojnem pomenu. Bilo je namreč petdeseto v zgodovini naše province in v jubilejnem 800. letu potrditve našega Vodila ter Frančiškovih postavitvev jaslic v Grecciu.

Srečanje v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuju smo začeli s slovesno sv. mašo, ki jo je ob somaševanju gen. asistenta CEF-a p. Igorja Salmiča ter bratov naše province daroval prov. minister p. Milan Kos. V pridigi je izpostavil, da je ob koncu leta ter začetku novega po vzoru Abrahama prav, da preverimo, kako izpolnjujemo svojo poklicanost, ki nam je bila ponujena z Božje strani, in koliko sploh zaupamo Bogu. Lep zgled sta nam Marija in Jožef, ki sta se prišla v tempelj zahvalit za uresničeno Božjo obljubo, da sta postala Odrešenikova starša. Obenem pa nam starček Simeon in prerokinja Ana dajeta zgled drže vztrajnosti in molitve, ki ju potrebujemo na poti srečevanja z Odrešenikom. Pri maši je prepeval župnijski pevski zbor. Tokrat je bilo še posebej veličastno, saj je veliko sorodnikov in sodelavcev prvič slišalo prepevanje božičnih pesmi ob spremljavi novih orgel, ki so postavljene v cerkvi od junija 2023.

P. Danilo Holc je po maši predstavil letošnjo postavitev jaslic, ki so nekaj posebnega. Zasnoval jih

je ob 800-letnici Frančiškovega praznovanja božiča v Grecciu. Uprizoritev želi prikazati votlino v Grecciu in način praznovanja, kot si ga je zamislil sv. Frančišek.

Po maši je sledilo druženje članov OFS in sodelavcev v minoritski kleti, ob božičnih pesmih in razlagi božične zgodbe, ki jo je zasnoval p. Janko Gašparič. Bratje in sorodniki smo se zbrali v refektoriju, kjer je prov. minister p. Milan Kos predstavil življenje v provinci v preteklem letu ter napovedal najpomembnejše dogodke v prihajajočem letu 2024. Srečanje smo nadaljevali s kosilom in priložnostnim programom.

p. Milan Kos

Letno srečanje gvardijanov in samostanskih ekonomov s provincialnim vodstvom

Srečanje je potekalo 23. in 24. januarja 2024 v minoritskem samostanu bl. Antona M. Slomška v Olimju.

Gvardijani so podali poročila, v katerih so predstavili pozitivne in negativne vidike, kako bratje živimo svoje zaobljube. V tem jubilejnem letu želimo namreč ozvesti evangeljske svete – zaobljube, ki so kot stigme; delajo nas podobne Kristusu.

Živimo v času, ko je pred nami velik izziv graditi moč občestva, bratstva, ki rojeva preroškost – svete navdihe, ki zajemajo vse brate in prinašajo isto mišljenje. Iskali smo odgovore na vprašanje, katere so

posebne možnosti in poklicanost naših samostanov glede na kraje in čas, v katerem živimo, ter kako te možnosti in poklicanost uresničujemo. Bratsko življenje in doslednost v zaobljubah sta naše pričevanje in največji apostolat v današnjem času. Seznanili smo se tudi s finančnim poslovanjem province in posameznih samostanov.

p. Milan Kos

Permanentna vzgoja in provincialni dan slovenske minoritske province

Od 4. do 8. februarja 2024 smo se bratje do 30 let redovništva in duhovništva zbrali na permanentni vzgoji v minoritskem samostanu bl. Antona Martina Slomška v Olimju. Zadnji dan smo obhajali provincialni dan, na katerem smo se zbrali bratje iz cele province.

Permanentno vzgojo je pripravil in vodil p. Janez Šamperl, provincialni vikar in prefekt za vzgojo. Ustavili smo se ob Konstitucijah. Dnevno smo se poglobili v dve poglavji, ju prebrali, premolili in nato v pogovoru predstavili bratom (Kaj od prebranih člankov se mi zdi najbolj pomembno za naše bratstvo, provinco? Kaj bolj, kaj manj uresničujemo? Kaj me je osebno najbolj nagovorilo od prebranega? Kje, v čem vidim vzpodbudo zase? Kje, v čem vidim rešitve za bratstvo, provinco?).

V torek zvečer smo s profesorico in slavistko dr. Mileno Ivšek razmišljali ob knjigi Alexie Vidot Malo življenje Maksimilijana Kolbeja, v ponedeljek in sredo popoldne pa nas je na lepoto liturgije (skozi okrožnici Cerkev iz evharistije in Srčno sem želel) ponovno spomnil p. Anton Borovnjak, ki je trenutno član samostanske skupnosti San Antonio alle Terme v Rimu, kjer pripravlja doktorat iz liturgike. Sredin večer je bil namenjen srečanju in sproščnemu pogovoru s provincialnim ministrom p. Milanom Kosom.

V četrtek, 8. februarja, smo kot vsako leto na ta dan obhajali provincialni dan. Bratom smo predstavili svoje delo in poudarke. Provincialni minister p. Milan Kos pa nas je skozi nagovor papeža Frančiška ob dnevu posvečenega življenja 2024 (Bistvenega pomena je pozornost na notranje življenje ter varovanje pred duhom posvetnosti) in XXIII. poglavja Nepotrjenega vodila sv. Frančiška Asiškega želel navdušiti za bratsko življenje in izpolnjevanje našega poslanstva.

S svojo svetostjo bomo največ pripomogli k splošnemu napredku v samostanu in provinci. Postati svet – to mora biti moj življenjski načrt in moja goreča želja.

p. Vito Muhič

Duhovne vaje v Olimju, februar 2024

V Konstitucijah reda manjših bratov konventualov (minoritov) iz leta 2019 lahko preberemo: »Vsako leto naj se bratje udeležijo skupnih duhovnih vaj, ki trajajo vsaj pet polnih dni.« Deset bratov slovenske minoritske province se je udeležilo duhovnih vaj v Olimju od 25. februarja do 1. marca 2024. Duhovni vodja je bil p. Ernest Benko, gvardijan samostana v Olimju in definitor.

V tem milostnem času nas je p. Ernest nagovarjal ob razmišljanjih o poklicanosti, evharistiji, bratstvu, veselju in (za)obljubah, skozi odlomke iz Svetega pisma, iz življenja in z besedami sv. Frančiška Asiškega ter z lastnimi izkušnjami minoritskega

življenja. Tako nam je pomagal bližati se Gospodu. Bratstvo smo živeli med seboj in skupaj s skupnostjo samostana bl. Antona Martina Slomška v Olimju, služenje pa doživljali posebej preko skrbi p. Janka Gašpariča za p. Franca Meška. Dan smo zaključili z večerno pobožnostjo (adoracija, križev pot, serafinski rožni venec).

Hvala, p. Ernest, za tvojo pristnost. Hvala, domača skupnost, za potrpežljivost in bratsko gostoljubje. Gospodinje, hvala za vašo skrb. Naj zaključim z besedami p. Ernesta pri zaključni sveti maši, ki jo je vodil p. Milan Kos, provincialni minister: »Bratje, dobri si bodite!«

p. Vito Muhič

Posvečeno življenje je zajela kriza

p. Janez Šamperl

Družina, 2. 2. 2024

Pred nekaj leti sem se v Assisiju od blizu srečal s papežem Franciškom. Že takrat se je pri hoji opi-

ral na palico, zelo težko je premagoval stopnice, a njegov obraz je odseval neko osrečujočo mistično veselje in radost – žarel je!

Njegove besede v velikem in polnem asiškem refektoriju so bile tako preproste, tako zelo preproste, da so segale v srce. Slišati je bilo, kakor da govori samo enemu, poslušalo pa ga nas je več kot dvesto. Povedal nam je tudi, kako ga je Bog poklical v posvečeno življenje, in razložil, da si je kot papež izbral ime redovnega ustanovitelja sv. Frančiška, ker je Frančišek zanj vedno znova vir navdiha.

Za vse nas posvečene, redovnike in redovnice, člane svetnih institutov in združenj apostolskega življenja, so nedvomno naši redovni ustanovitelji vir navdiha, a naši obrazi po večini danes ne odsevajo mističnega veselja – bolj tlijo kot žarijo. Redovni ustanovitelji in ustanoviteljice postajajo neka oddaljena resničnost življenja posvečenih, naše besede se lesketajo od leporečja, iz njih delamo prekrasne okvirje, od klasičnih do modernih performansov, slika pa je večinoma meglena, nejasna ali je sploh ni ...

Vtis je, da smo v zadnjih letih in desetletjih na mnoge načine izgubili celo paleto zlahtnih barv – zapravili veliko duhovnega imetja. Z eno besedo: posvečeno življenje je zajela kriza. To ni nič posebej novega. Svet, človeštvo, Cerkev in posvečeno življenje v njej se skozi zgodovino prenavljajo, prehajajoč iz ene krize v drugo. Vsaka kriza znotraj Cerkve prebuja v verujočih, še posebej v posvečenih, potrebo po vrnitvi k bistvenemu: po koraku od lupine k jedru – h Kristusu.

Čas je, da vsi, ki živimo posvečeno življenje, iz dna srca in duše vzkliknemo z izgubljenim sinom: Vstal bom in se vrnil k Očetu ... Kakšna sreča, kakšna milost: Oče nas potrpežljivo čaka, nas pričakuje, še več, od daleč gleda, ali smo nemara le že krenili na pot. Vabi nas k novemu življenju. Vsak zase ve ... Papež Frančišek posebej poudarja, da »posvečeno življenje ni preživetje, ampak novo življenje«. Novo življenje, ki po evangeljski besedi sejalcu poganja iz rodovitne zemlje. Kjer je zemlja zbita, tla polna kamenja, se seme ne more ukoreniniti. In kakor brez

korenin rastlina nima stabilnosti, se ne more niti hraniti niti rasti, tako brez globoke duhovnosti ni ne posvečenega življenja, ne pričevanja, ne pripravljene njive, kjer bi rasli novi poklici posvečenega življenja. Danes bi se nujno morali vsi, posebej pa posvečeni, bolj zavedati vpliva, ki ga ima naše življenje na mlade, ki iščejo svojo pot. Kaj vidijo na nas? Kakšne obraze? Kakšno doslednost? Kaj slišijo?

Misel, da Cerkev in posvečeni mladim današnjega časa nudimo tisto, kar že imajo, ne pa tistega, kar iščejo, me že dalj časa preganja in izziva. Pa vendar, naj nas takšna in podobna vprašanja ne plašijo, ampak naj nam dajo moči, da bomo v duhu in resnici živeli svojo karizmo, da bomo z novim ognjem prižgali luč svojega življenja, da bomo bolj vztrajni v zaupni molitvi in prošnji za nove duhovne poklice, za svetost družin, iz katerih poklici izhajajo. In za sanje ...

»Glejte, tam prihaja sanjač,« so rekli starejši bratje in vrgli Jožefa v vodnjak. Toda prav on jih je rešil ... Svet se je spremenil in se spreminja po zaslugi tistih, ki so si upali sanjati o boljšem svetu. To so bili v prvi vrsti redovni ustanovitelji in ustanoviteljice – svetniki, sanjači, ki so sanjali Božje sanje in začrtali svojo duhovno smer življenja po evangeliju. Kakšna veličastna duhovna dediščina posvečenega življenja za Cerkev in za svet!

Mar bomo te zaklade zakopali? Se izgovarjali na ostarelost, na navade, na politiko, na današnji raztreščeni čas? Ozrimo se raje malo naokrog, dovolj bo, če se še enkrat spomnimo papeža Frančiška, ki kljub visokim letom vedro, veselo, poln upanja in zaupanja oznanja Kristusov evangelij in srčno živi svoje posvečeno življenje, ki na njegov obraz zarisuje veselje, mir in spokojnost. Žari!

Letošnji dan posvečenega življenja naj nas iz posvečenega življenja in vse, ki ste posvečeni s krstno milostjo, predrami, da bomo z novim ognjem prižgali luč svojega duhovnega življenja, v blagoslov sebi in v blagor vsem, s katerimi živimo.

P. Martin Kmetec po napadu na cerkev v Carigradu: Marija je rešila življenje svojih otrok

Avtor članka: Marko Mesojedec

Družina, 31. 1. 2024

V nedeljo nas je pretresla vest o terorističnem napadu na Marijino svetišče v Carigradu, po katerem je turška policija aretirala državljana Tadžikistana in Rusije, osumljenca pa naj bi bila povezana s skrajno skupino Islamska država. V napadu je življenje izgubila ena oseba. V katoliški skupnosti tamkajšnje minoritske cerkve, kjer je pred imenovanjem za škofa deloval p. Martin Kmetec, so pretreseni.

Slovenski misijonar na zadnji napad na cerkev gleda z veliko žalostjo, ob tem pa poudarja, da je šlo za pravi čudež: »Marija je rešila življenje svojih otrok.« Prepričan je, da njegovi sobratje minoriti zaradi napada ne bodo zaprli cerkve.

Preden ste bili imenovani za nadškofa metropolita v Izmirju, ste delovali v minoritski cerkvi v predelu mesta Büyükdere, severno od mestnega središča, kjer je prišlo do terorističnega napada. S kakšnimi občutki ste spremljali vest o napadu? Kakšen je bil odziv vaših sobratov?

Vsekakor sem bil pretresen. Nisem mogel verjeti. Prevzela me je globoka žalost. Izredno pomenljivo je, da je žrtev tega napada musliman – alevit, ki je v bistvu preprečil tragedijo, saj bi bila v nasprot-

nem primeru verjetno pobita večina navzočih. Obenem pa je to tudi čudež, saj se je enemu od zločincev pokvarilo orožje. To dejstvo je oba spravilo v negotovost in sta zbežala. Imela sta jasen namen: streljati vsepovprek. Marija je rešila življenje svojih otrok. Ta stavek izraža tudi prepričanje in odziv mojih sobratov, ki ne mislijo zapreti cerkve. V kotu samostanskega vrta je kapela, v kateri stoji kip Matere Božje. Original tega kipa je na Brezjah. Z dovoljenjem bratov frančiškanov sem dal narediti odlitek in kip spravil v Turčijo. Pred leti pa sem na mestu, kjer stoji kapela, v sveži beton zakopal svetinjico Brezmadežne in sem jo z vsem srcem prosil, naj varuje naš samostan. In tako je bilo tudi tokrat.

Kakšen je bil odziv turških oblasti na zadnji napad?

Takoj se je odzval predsednik republike Recep Tayyip Erdogan, ki je telefoniral župniku p. Antonu Bulaiu, mu izrekel sožalje in ga potolažil, obenem pa obljubil, da bodo storili vse potrebno, da se storilci najdejo. Samostan so obiskali predstavniki mesta, strank, različni župani in pomembni predstavniki civilnih oblasti v Istanbulu.

Ali je imel napad kakšen odmev v turških medijih? So ti o njem poročali?

Napad je imel močan odmev v medijih. Vsi turški mediji so poročali o napadu.

Se zaradi zadnjega napada počutite manj varno?

Osebnostno se ne čutim vznemirjenega. Enkrat bo treba oditi, v molitvi Oče naš molimo: 'In ne vpelji nas v skušnjava.' Edino tega se je bati: da ne bi ostali prepuščeni skušnjavi obupa v trpljenju in temi. Vsekakor pa sem opozoril našo skupnost, naj bodo vsi previdni in naj skrbijo za varnost med mašami.

Kako sicer ocenjujete trenutno raven dialoga med kristjani in muslimani oz. kako sobivata kristjani in muslimani v Turčiji?

Jasno moram povedati, da ta napad nima zveze z odnosom med muslimani in kristjani v Turčiji.

Vsaj na splošno ne. Gre za nasilno izkazovanje moči, za provociranje, za mednarodne zarote. Odgovornost za napad je prevzel ISIS. Kakšni so njihovi cilji, je bolj ali manj znano. Gotovo je v ozadju takšnega dejanja tudi zastraševanje. Tisti, ki so ta atentat načrtovali, pa tudi tisti, ki so ga izvedli, želijo ustvariti svoj svet, ki temelji na moči in nasilju, v bistvu na zlu.

Teroristični napadi in grožnje so žal postali stalnica tudi na evropskih tleh. Kako gledate nanje?

Obstajajo ideologije islamizma, ki temeljijo na fundamentalistični interpretaciji Korana in islama, kar pomeni, da mora svet postati podrejen volji določenih posameznikov ali skupin, ki si prillašajo pravico, da z nasiljem urejajo svet.

Kakšen je sicer vsakdanji življenjski utrip krščanske skupnosti v Izmirju in kako velika je?

Skupnost v Izmirju živi od upanja in vere v Jezusa Kristusa. Zelo malo nas je, manj kot pet tisoč. Vsakdo živi in dela v svojem okolju, srečujemo se ob nedeljah in praznikih za obhajanje maš, pri molitvah in v skupinah. Srečujemo se pri skupnem delu za karitativno pomoč in pa seveda pri obnavljanju cerkva in vseh stavb, ki so stare ali pa poškodovane od potresa leta 2020.

Kako pa doživljate vojno v Gazi in kako se odraža v vsakdanjem življenju turške javnosti?

Vojna v Gazi je velika tragedija in obupna zmeta, z obeh strani. Vsekakor je popolnoma nespremenljivo, da se zlorablja in pobija civilno prebivalstvo. Strahotne posledice te vojne bodo ostale v dušah otrok in mladih, ki bodo zaznamovani vse življenje, seveda če bodo ostali živi. Zaznamovani bodo z ranami in sovraštvom. To pa pomeni novo nasilje v prihodnosti, ki se bo pokazalo tudi v Evropi in drugod. V Turčiji je veliko protestov v podporo Palestincem, sicer pa ta vojna povečuje ekonomsko krizo.

IZ NAŠE PRETEKLOSTI

P. Ludvik Pečko

»Ta zaslužni minoritski zgodovinar je bil rojen dne 19. maja 1804 v župniji sv. Ruperta v Slov. goricah, ki je v 19. stoletju dala Cerkvi izredno veliko število uglednih duhovnikov. K minoritom je vstopil 24. decembra 1823, redovne zaobljube napravil 15. marca 1827 in bil dne ... 28. avgusta 1827 v Gradcu v mašnika posvečen. Služboval je najprej od 1829 do 1837 kot kaplan v minoritski župniji v Ptuj, potem pa 3 leta pri Sv. Trojici v Halozah, od koder je 1840 prišel zopet za kaplana v Ptuj. Od 1844 do 1846 je upravljal župnijo Sv. Vida pri Ptuj, od 1846 do 1847 bil gvardijan župni vikar v Ptuj, a že 1847 so ga premestili v Gradec. Leta 1852 se je zopet vrnil v Ptuj kot samostanski bibliotekar, napisal 1861 (v nemščini, kakor je bilo tedaj še običajno pri nas, s svojo drobno pisavo) prezanimivo kroniko ptujskega minoritskega samostana in župnije z mnogimi podatki tudi za

ostale minoritske župnije pod naslovom: Geschichte des Minoritenklosters und von der Pfarre St. Peter und Paul zu Pettau, von P. Ludwig Petschko, Klosterbibliothekar, 1861 (Zgodovina minoritskega samostana in župnije sv. Petra in Pavla v Ptuj, spisal p. Ludvik Pečko, samostanski knjižničar, 1861) in 1864 (prav tako nemško) kroniko župnije Sv. Trojica v Halozah, ki jo je med drugo svetovno vojno nemški okupator odnesel neznanokam, medtem ko se Pečkova Ptujška minoritska kronika sedaj nahaja v ptujškem mestnem arhivu. Obe kroniki imata to napako, da nista v vsem zanesljivi, se glasi sodba našega velezaslužnega zgodovinarja župnika Mateja Slekovca (roj. 6. avgusta 1846 v Negovi, umrl kot vpok. župnik od Sv. Marka niše Ptuja 15. decembra 1905 v Ljubljani). Leta 1863 je bil tudi p. Ludvik Pečko med ustanovitelji ptujske čitalnice, kar priča o njegovi narodni zavednosti in ljubezni do slovenskega naroda. Umrl je zelo naglo dne 9. aprila 1873 v ptujškem samostanu, star 68 let, v 46. letu mašništva.«

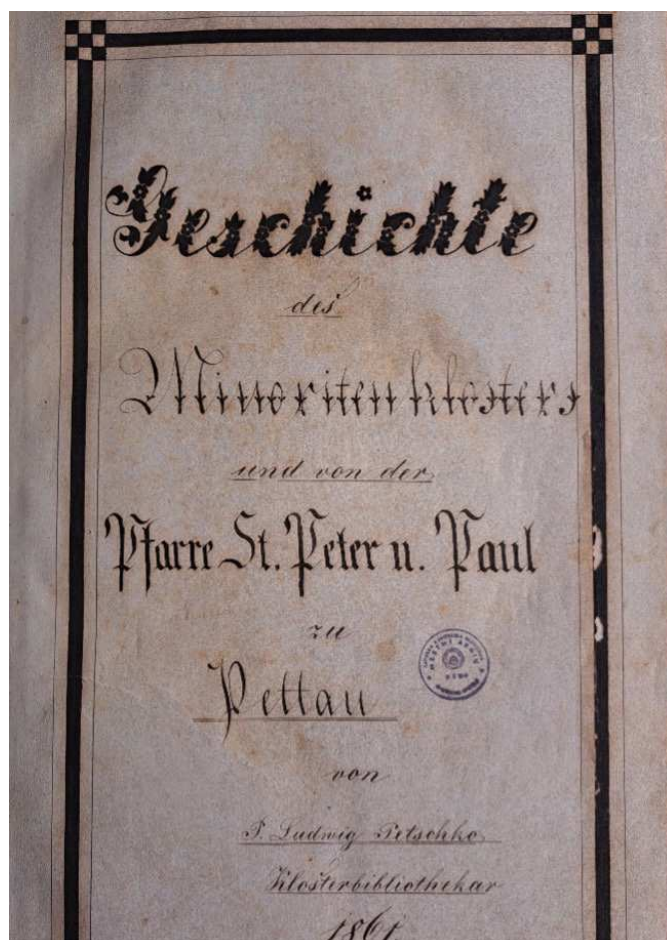
V mesecu aprilu bo izšel prepis te kronike v latinici. Knjigo izdaja Arhivsko društvo Slovenije; transkripcijo je pripravil dr. Branko Vnuk, urednik zbirke Viri pa je dr. Dejan Zadravec. Predstavitve bo predvidoma v tukajšnjem samostanu v aprilu.

P. Klemen Šalamun

»Toti je pa te ali "iz Biša pr' tiša", rojen je bil namreč v vasi Biš, župnija Sv. Bolfenk v Slov. goricah, ki je slovenskemu narodu dala celo vrsto odličnih narodnih delavcev, dne 2. februarja 1839 kot zakonski sin kmeta Jakoba Šalamun

in Ane roj. Poljanec. V mašnika je bil posvečen dne 9. julija 1865 v Gradcu in prvo sv. mašo obhajal pri Sv. Bolfenku dne 6. avgusta 1865. Dne 1. novembra 1866 je nastopil svoje prvo kaplansko mesto pri Sv. Trojici, kjer je ostal do 5. oktobra 1875, ko se je preselil kot kaplan v Ptuj in služboval tam do 1. novembra 1879, ko je prevzel upravo župnije Sv.

Naslovnica in notranji list Pečkove kronike

Vida pri Ptuj, kjer je v dvanajstih letih svojega ondotnega službovanja s požrtvovalnim trudom izvršil marsikaj, kar mu je pri Vidovčanih zagotovilo trajen spomin.

Omenimo samo, da je leta 1880 z velikimi lastnimi stroški popravil ves farovž, leta 1882 pa oskrbel faranom sv. misijon, katerega so vodili trije očetje jezuiti, med njimi slavneznani Fr. Doljak. Vsled njegovega truda je bila leta 1888 vsa cerkev prenovljena, slikar Fr. Gornik jo je ozaljšal s slikami na mokro (fresco), pozlatar F. Oblak iz Ptuja pa je popravil in prenovil oltarje in prižnico, kar je potem na Vidovo 1888 blagoslovil infulirani prošt ptujski Matija Medrinjak (1824 – 1894) vpričo mil. g. prelata Franca Kosarja (1823 – 1894) in mnogih drugih duhovnikov. Istega leta 1888 je omislil novo srebrno monštranco, ki je veljala 472 gld, ter dal pozlatiti pet kelihov in ciborij.

Povodom 25 letnice njegovega mašništva, katero je 6. avgusta 1890 v krogu mnogoštevilnih prijateljev in znancev slovesno obhajal, imenovali so ga Vidovčani za častnega občana ter mu izročili krasno diplomo.

Dne 27. novembra 1890 je vsled provincijalnega sklepa prevzel precej zmedeno gospodarstvo ptujskega minoritskega samostana ter se je dne 17. junija 1891 preselil kot gvardijan in župnijski upravitelj v Ptuj, kjer je vsled srčne kapi umrl dne 11. januarja 1898 v 59. letu svoje dobe in 33 letu mašništva.«

P. Bernardin Šalamun

»Prvotno je bil kapucin. O tej njegovi dobi poroča eksprovincijal p. Mavricij Teraš, O.Cap. tole:

"P. Hijacint Šalamun je bil rojen 5. januarja 1866 v Mestnem vrhu v Ptuj. V začetku je v šematizmih vedno zapisen, da je rojen v Stadtberg. Najbrž je hotel s tem nemškim imenom pokazati, da je rojen kje v nemškem kra-

ju, šele pozneje je postal njegov rojstni kraj Pettau. Preoblečen je bil 17. septembra 1886 in je delal noviciat v Schwanbergu pri Gradcu, višjo gimnazijo je študiral v Lipnici (Leibnitz) v samostanu ter je napravil slovesne zaobljube 5. julija 1890. Bogoslovje je študiral v Gorici na nadškofjskem bogoslovju ter je bil po drugem letniku bogoslovja v Gorici v mašnika posvečen dne 15. julija 1890. Dve leti je še študiral bogoslovje v Gorici. Potem je bil leta 1893 nastavljen v Hartbergu na vzhodnem Štajerskem, leta 1894 v Knittelfeldu na Zgornjem Štajerskem, od leta 1896 do 1898 je bil v Irdningu na Zgor. Štajerskem, leta 1899 do 1900 pa pri Sv. Križu na Vipavskem ..."

Po prestopu v minoritski red je prišel leta 1900 najprej k Sv. Trojici v Halozah, od koder je jeseni leta 1905 moral za kratko dobo do 15. septembra 1906 kot kaplan k Sv. Vidu pri Ptuj. Od tam se je zopet vrnil k Sv. Trojici in ostal tam do 30. novembra 1925. Dvakrat je po smrti župnika p. Petra Žirovnika (od 21. marca do 5. maja 1922) in župnega upravitelja Janka Baznika (od 11. julija do 30. novembra 1923) tudi začasno upravljal trojiško župnijo. Po prihodu župnega vikarja Franca Jazbinška se je umaknil v ptujski samostan in tam umrl po dolgotrajni bolezni dne 16. januarja 1939, v 74. letu svoje dobe in v 50. letu mašništva. V bolezni je bil zgled potrpežljivosti in vdanosti v voljo božjo. Pogreb je bil v ponedeljek dopoldne, 18. decembra 1939. V cerkvi mu je govoril v slovo p. Ladislav Hazemali, O.M.Cap. Pogreb je pa vodil ptujski prošt Ivan Greif. V mlajših letih je sodeloval pri "Dom in svetu", v katerem je leta 1896 obširno opisal Ptuj, leta 1897 pa ptujske okoličane. Bil je tihe in ponižne narave ter splošno priljubljen v Ptuj in v okolici.«

(Iz: Zgodovinski opis župnije Sv. Trojica v Halozah s podružnicami v Podlehniku, Sv. Duhu in Novi cerkvi. Dekanija Zavrč. Vinko Munda, str. 74; 77–78; 82–83).

Pripravil:
p. Marjan Vogrin

IN NAJ MOLIMO ZA RAJNE

+ Marija Vaupotič

Kako skrivnostno je življenje vsakega človeka, se začnemo zavedati šele, ko odide, ko začnemo raziskovati, kdo je v resnici bil ta človek, česa vsega o njem nismo vedeli, pa smo se pogosto srečevali in skupaj užili marsikateri srečen trenutek.

Življenje naše drage sestre Marije Vaupotič je bilo, kot da je posijalo sonce, ki je pregnalo marsikatero temo in težo življenja preštevilnim ljudem, ki smo se z njo srečevali. Vsako srečanje z njo nas je obogatilo, razveselilo, olajšalo marsikatero težo in vlilo novo upanje in optimizem. Ona je za vse nas vedno znova predstavljala dobroto Boga, čeprav se je kot vsak zemljan borila tudi s svojimi slabostmi. Življenje te velike dobrotnice ostarelih in onemoglih se je začelo na skromnem posestvu v Halozah, v Zaklu pri Podlehniku, kjer je bila četrti otrok v 14-članski družini. Sedem sester in pet bratov je bilo Božje darilo delavnima staršema, ki sta svojim 12 otrokom zapustila lepe spomine na otroštvo. Mama je gospodinjala ter bila prvi in lep vzgled vere vsem, oče je bil invalid iz I. svetovne vojne in je prejemal skromno invalidnino. Tako so obdelovali majhen košček zemlje, da so se preživljali. Življenje je bilo zelo skromno, vendar niso nikoli stradali. Skupaj so redno molili in pogosto prepevali predvsem cerkvene pesmi, obiskovali župnijsko cerkev, ki je bila od njih oddaljena slabo uro hoda.

Marija je že zelo mlada začela opravljati svoje življenjsko poslanstvo, ki je bilo pomoč starejšim. Najprej je že leta 1960 začela skrbeti za svojo teto Barčko, ki je potrebovala pomoč. Po končani osnovni šoli se je pridružila redovnicam, sestram usmiljenkam, saj si je želela postati del njih. Postala je sestra Emilija Vaupotič in na glavi nosila velik bel sestrski kornet, ki je bil značilen za usmiljenke tistega časa. Kljub plemeniti nameri – povsem darovati svoje življenje Bogu, da bi tako pomagala reševati duše ljudi – so se razmere pri sestrah zelo kruto spreminjale, kar ji je kot mlademu dekletu prinašalo veliko trpljenja. Po določenem času je

spoznala, da ne bo mogla ostati in da ji Bog očitno pripravlja kaj drugega. Odšla je živeti v Maribor, kjer se je kot računovodkinja zaposlila v takratni Tovarni avtomobilov. Po 35 letih dela se je upokojila, se odselila na Ptuj in se povsem posvetila pomoči starejšim. Ko je leta 1980 prišla na Ptuj, je najprej živela na Prešernovi ulici, kjer je že skrbela za dve ostareli gospe. Sedem let pozneje se ji je ponudila priložnost za nakup hiše v Aškerčevi ulici, saj je njeno dotedanje stanovanje postalo premajhno. Hiša je bila potrebna temeljite obnove, pri čemer ji je pomagala mariborska škofija, svoj dom pa je poimenovala Marijin dom. Tako je pri njej na jesen življenja našlo zatočišče več kot 60 starejših, pretežno žensk, za katere ni nihče skrbel, saj so na starost ostale same ali pa njihovi svojci iz različnih razlogov niso mogli skrbeti zanje. Večinoma so bile to ženske s haloškega področja, ki so tu bile pozimi na toplem in blizu cerkve. V nadstropni hiši z lepim vrtom in gospodarskim poslopjem je bilo prostora za 11 oskrbovancev. V največji sobi so bile štiri postelje, v manjši pa tri ali dve. Pohištvo z vseh vetrov je dalo vedeti, da so Marijinemu domu že v preteklosti priskočili na pomoč dobrotniki, nekateri oskrbovanci so si kak kos prinesli s seboj, da so se počutili bolj domače. V zadnjih letih si je Marija dom delila s tremi sostanovalkami, ki so prispevale po 150 do 300 evrov na mesec, saj več niso zmogle. Njihovi prihodki so bili namreč nizki. Pomagali so tudi sorodniki in dobrotniki, ki so prinesli hrano, kak priboljšek, pralni prašek. Poskrbeli so tudi za drva, krompir, jabolka za zimski čas. Stare gospe so vsak dan kuhale, pospravljale, čistile, skrbele za rože, več muc in dovolj velik vrt za lastne potrebe do zime. Vsaka je poprijela za tisto delo, ki ga je raje opravljala. Ker je bila v hiši tudi kapela, so vsak dan zjutraj, opoldne in zvečer pred kapelo skupaj molile, enkrat na mesec pa je prihajal duhovnik in v kapeli tudi maševal. To je bil za Marijin dom in njegove stanovalkke zmeraj poseben praznik, ko so se prijetno družili v veselju

in Božjem duhu. Oskrbnica Marija je rada lepo pogostila. Pogosto so imeli duhovne pogovore in vsem je bilo v veselje.

Gospa Marija je dolga leta po dvakrat na dan prihajala v župnijsko cerkev k sveti maši, domov pa onemoglim oskrbovankam odnašala sv. obhajilo, za kar ji je že pred leti dal posebno dovoljenje takratni mariborski nadškof dr. Franc Kramberger. »Marija je bila zelo dobra duša, pogosto stroga, sicer pa dobričina,« mi je povedala ena od njenih sodelavk. Skrbela je za domačnost. Njene ženske so bile vesele vsakega obiska, najbolj pa seveda svojcev. Marija je vodila natančno evidenco o vseh in o vsem, kar se je dogajalo pri hiši. Pogosto je rada romala, največkrat v Medžugorje. Tedaj je zmeraj poskrbela, da je doma bilo vse, kot je moralo biti. V zadnjih letih sobivanja so zaradi starosti vse postale precej odvisne od pomoči. S paketi hrane sta jim pomagala Karitas in Rdeči križ, že pred več leti pa jim je tudi CSD Ptuj pomagal poiskati pomoč prostovoljk.

Za dve mesti na zemlji je posebej bilo njeno srce: za domače Haloze in za Medžugorje. V Dežnem pri Podlehniku je podedovala majhno domačijo, kjer je s pomočjo dobrih ljudi, ki jim je tudi sama pomagala, dogradila staro hišo. Zaradi miru in lepe narave si je želela tja pripeljati redovnice, kasneje pa svoje oskrbovanke, da bi se rešile mestnih zidov in zaživele bolj svobodno. Žal ji ni uspelo ne eno in ne drugo. V sebi je bila žalostna, vedno znova pa se je rada podala v Dežno.

Kot velika častilka medžugorske Kraljice miru je že pred mnogimi leti dobila navdih in željo, da bi v Medžugorju kupila hišo ali zgradila novo, ki bi postala t. i. slovenski dom v Medžugorju. Tako bi pomagala Slovencem, ki bi si zaradi slabega finančnega stanja težko privoščili nekaj dni bivanja v tem posvečenem hercegovskem kraju, v Marijinem slovenskem domu pa bi našli ugodno namestitev, da bi lahko okrepili svojo dušo za nove izzive življenja. Projekt je zaupala duhovniku, vendar še po veliko letih ni dočakala vidnih rezultatov in uresničitve svojih želja. Zato si je pred nekaj leti

zaželela posedovati vsaj stanovanje v Medžugorju, da bi tako lahko sprejela in namestila vsaj nekaj potrebnih pomoči. Pa tudi tu ni bila uspešna, čeprav si je v svoji plemenitosti prizadevala. Zaradi svoje preprostosti in dobrosrčnosti je pogosto postala žrtev ljudi, ki so jo prevarali in zlorabili njeno dobroto in zaupanje. To jo je sicer zelo žalostilo, vendar nikoli ni obsojala, temveč je zmeraj rekla: »Naj Bog sodi!«

Kljub vsem življenjskim preizkušnjam nikoli ni prenehala globoko zaupati svoji duhovni Materi. Ne moremo si zamišljati, koliko veselja ji je naredila z nenehno molitvijo rožnega venca in tolikšno zagledanostjo v njenega Sina in našega Odrešenika. Da. Gospa Marija je bila nenehno zagledana v Boga. Nekoč mi je zaupala, da sploh ne ve, kaj je to biti zaljubljen, saj na Zemlji nikoli ni do nobenega človeka čutila tega, kar pravijo, da je zaljubljenost. Bog jo je očitno odbral popolnoma zase. Tako je vse svoje življenje delovala iz svoje ljubezni do Boga. Težko bi sicer razumeli njeno veliko srce do revežev in pomoči potrebnih. Ni gledala na osebo, ampak je odprla svoj dom in svoje srce vsakemu, ki jo je prosil za streho in skromno namestitev, četudi le za nekaj dni.

Veliko nam pove tudi, da jo je Bog poslal na ta svet na največji Marijin praznik, na veliki šmaren, 15. avgusta 1928. Tako je vsako leto na isti dan praznovala svoj rojstni dan in god.

Poleg veliko srečnih trenutkov med svojimi oskrbovankami je doživljala tudi mnogo grenkih, saj je v njeni hiši umrlo kar 35 oskrbovank. Mnogim od njih je poskrbela vse, kar so nazadnje potrebovale. Tako je Bog poskrbel tudi zanjo. Ko se je pred več kot enim letom podala v Dom upokojencev Ptuj, je bila zadovoljna, saj je že toliko oslabela, da ni mogla več dovolj dobro poskrbeti zase. Tam pa je srečala nove bridkosti. Najbolj jo je žalostilo, da je toliko tamkajšnjih oskrbovancev doma brezvernih, ljudi, ki jih v starosti in onemoglosti Bog ne zanima. Zato je zanje in njihovo rešitev veliko molila.

Draga gospa Marija! Še toliko dobrega bi moral

povedati o vas. Naj vam dobri Bog sedaj bogato plačuje za vso vašo veliko dobroto, zgled vere in predanosti Bogu, za zgled srčnega služenja in ljubezni do ljudi! Molite in prosite za vse nas, da bomo izpolnili Božjo voljo in se vam ob svojem času pridružili na nebeški gostiji. Hvala vam za vse in počivajte v Božjem miru!

Hvala vsem, ki ste gospo Marijo obiskovali ali ji kakorkoli pomagali v njenem življenju!

Posebej hvala gospodu Dolfiju Vaupotiču z družino za njegovo bratsko ljubezen in pomoč dragi Mariji!

(Poslovilni govor gospe Mariji Vaupotič na pokopališču v Slivnici pri Mariboru v soboto, 13. januarja 2024.)

Frenk Muzek

+ P. JANEZ ŽURMAN OFM Conv.

P. Janez je bil rojen 11. decembra 1943 na Ptujju očetu Cirilu in materi Berti, roj. Junež, krščen pa 1. januarja 1944 pri Sveti Trojici v Halozah. Prav tam je prejel tudi zakrament sv. birme leta 1955. V družini so bili še štirje otroci. P. Janez je bil najmlajši.

Po osnovni šoli, ki jo je obiskoval v Podlehniku, je nadaljeval nižjo gimnazijo na Ptujju, nato pa se je odločil za poklic avtomehanika. Izobraževanje za ta poklic je opravil na poklicni šoli v Mariboru. Ministriranje in pogosto obiskovanje bratov minoritov v kloštru na Ptujju, kjer je bil že njegov starejši brat Milan z redovniškim imenom p. Frančišek, ga je pritegnilo do te mere, da je tudi sam odgovoril na Gospodov klic in šel leta 1961 v malo minoritsko semenišče v Zagreb.

Želja po redovniškem življenju ga je vodila v novi-

ciat, ki ga je opravil na otoku Cresu in ga 2. avgusta 1963 končal s prvimi zaobljubami.

Po končani srednji šoli in služenju vojaškega roka je leta 1966 začel študirati teologijo v Ljubljani na teološki fakulteti in bival v minoritskem bogoslovnem semenišču v Sostrem.

Slovesne zaobljube je naredil na praznik sv. Frančiška 1968 v Zagrebu in s tem potrdil svojo odločitev, da želi živeti kot Frančiškov brat.

Po končanem teološkem študiju v Ljubljani je bil leta 1972 posvečen v duhovnika, in sicer v cerkvi sv. Jurija na Ptujju, skupaj s še štirimi minoritskimi novomašniki.

Postal je član minoritskega samostana na Ptujju, kjer je do leta 1975 opravljal službo kaplana v tej župniji. Od leta 1975 do 1978 je nadaljeval življenjsko pot kot župnik te župnije in gvardijan samostana.

Leta 1978 je bil dodeljen minoritskemu samostanu na Ptujski Gori, kjer je sprejel službo kaplana v tamkajšnji župniji.

S Ptujске Gore je leta 1981 odšel za kaplana v župnijo Dornava in pripadal filialni hiši sv. Doroteje. Po petih letih je postal član minoritskega samostana na Vidmu pri Ptujju in v župniji deloval kot kaplan vse do leta 1991.

Takrat se je preselil v Olimje, kjer je vse do leta 1998 deloval kot župnik moderator in župnik sodelavec. Obenem je obudil tudi staro lekarno in se posvetil zeliščarstvu.

Iz Olimja ga je pot vodila nazaj v kloster na Ptuj, kjer je ostal vse do konca svojega zemeljskega življenja ter po svojih močeh pomagal pri pastoralnem delu.

To je kratek oris zemeljske poti, ki jo je pokojni p. Janez prehodil po samostanih in župnijah kot redovnik in duhovnik.

Želel pa bi izpostaviti tri vidike apostolata, ki so mu bili lastni in po katerih nam bo ostal v spominu.

Najprej naj izpostavim pastoralno delo. V župnijskem delu se je povsod z navdušenjem posvetil katezezi in oznanjevanju. Mnogi ohranjajo spo-

min na veroučne ure, ministrantska in mladinska srečanja, romanja in izlete z mladimi ... Njegova živahnost in neposreden pristop do ljudi sta bili lastnosti, ki ostajata mnogim v spominu.

Nato bi želel izpostaviti tudi njegov misijonski klic, ki ga je nosil v sebi. Že pred novo mašo je želel iti v misijone v Zambijo. Predstojniki so to prošnjo preložili na poznejše obdobje, a ni bila nikoli uresničena. Vsekakor pa je po mnogih župnijah v Sloveniji sodeloval na ljudskih misijonih. Z navdušeno besedo in predvsem s kitaro in pesmijo je oznanjal evangelij. Pesem in kitaro sta ga spremljali, pa naj bo to v ansamblu Minores, ki so ga ustanovili minoritski bogoslovci leta 1969, pri katezezi, na misijonih in ob drugih priložnostih. Kot tretje pa bi dejal, da je moral zaradi bolezni, ki ga je obiskala, popolnoma spremeniti način apostolata. Zadnjega četrto stoletja svojega življenja v klostru na Ptuju je bil čas njegovega darovanja. V teh letih se je najbolje počutil v samostanskih prostorih in v cerkvi. Večino časa je posvetil branju Svetega pisma, molitvi v samostanski kapeli ali v cerkvi; predvsem pa je ure in ure potrpežljivo čakal v spovednici in delil zakrament odpuščanja. Tako je kot preprost Frančiškov brat in duhovnik, okrepljen z zakramenti, pričakal Gospoda, ki ga

je 13. februarja 2024 v ptujski bolnišnici poklical k sebi. 14. februarja je bil prepeljan v minoritsko cerkev na Ptuju. Po večerni maši je sledila molitev ob pokojnem, ki jo je vodil vikar samostana p. Slavko Stermšek. Nagovor je imel gvardijan p. Milan Kos. Bratje iz province ter verniki so se zbrali v lepem številu.

Maša zadušnica je sledila 15. februarja v popoldanskih urah. Somaševanje je vodil mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikel DJ ob somaševanju 25 duhovnikov (navzoči so bili tudi bratje iz Hrvaške s prov. ministrom p. Miljenkom Hontićem ter naddekan in ptujski dekan g. Marijan Fesel). Po maši smo njegovo telo prepeljali na staro ptujsko pokopališče in ga pokopali v minoritskem grobu.

Gospodu smo hvaležni za njegove darove ter tihe molitve in žrtve, s katerimi nas je bogatil in spremljal pri našem delu. Naj njegovo življenje in daritev obroditelja nove duhovne poklice, ki jih tako potrebujemo v naši domovini in slovenski minoritski provinci.

p. Milan Kos

[illegible]

*»Vstali Kristus, sprejmi v svoje poveljane rane
vse boleče rane današnjega človeka!
Naj ozdravijo v skrivnosti tvojega odrešenja.
Naj se zacelijo in ostanejo zaznamovane z ljubeznijo,
ki je močnejša od smrti.«
(sv. papež Janez Pavel II.)*

BLAGOSLOVLJENO VELIKO NOČ!